

Kıbrıs'ta

SOSYALİST GERÇEK

Siyasi Gazete

Temmuz 2004, Yıl 8 Sayı: 125 - Fiyatı: 750,000 TL (KDV dahil) - İngiltere:

HALKIN İSTEDİĞİ BİRLİĞİ REDDEDENLER, KOLTUK İÇİN

"BİRLİKÇİ"

KESİLDİLER

Seçim sürecinde "birliğe hayır" diyenler
şimdi birlikçi oldular!

Mücadelede ve meydanlarda ayrılıkçı tavır
sergileyenler "koltuk için" birlik türküleri
söylüyorlar.

Bu güne kadar rejimi ayakta tutanlarla
"ortaklık" halkın mücadelesine ihanettir.

BDH'yı umut olmaktan çıkarıp, "Akıncı
Partisi" yapanlar bu halka hesap
vereceklerdir.

İşçiler

Barikatları

Değerlendirdi

Sayfa 5'te

Avrupa

Anayasası

Ne

Durumda?

Sayfa 6'da

Başyazı

HÜKÜMET BUNALIMINDA ROLLER VE SON DURUM

Bugünkü hükümet bunalımının köklerini 14 Aralık seçimlerine giderken "çözüm yanlılarının birliği" anlayışının reddedilmesinde bulmak mümkündür. "Barış yanlılarının ortak cephesi kurulmalıdır" diyen KSP'lilere karşın başta CTP olmak üzere sivil toplumdaki CTP yanlısı güçler sırt çevirmişlerdi....

Devamı Sayfa 2'de

**SOSYALİST
GENÇLİK
EKİ
GAZETENİZİN
ORTASINDADIR**

Marksizm Nedir Sorusuna Cevap
Sayfa 2 ve 3'de

Londra Mektubu

Ahmet Önal

Sayfa 4'de

Gancelli

Evren Maner

Sayfa 4'de

İşçiden Mektub

Sayfa 5'te

Nazlıca

Nazlı Şahin

Sayfa 6'da

Parka

Ziya Çelik

Sayfa 7'de

Kulis

Halil Yılmaz

Sayfa 9'da

Sosyalist Gözlem

Özdemir Göçer

Sayfa 10'da

Kavgamız

Yusuf Alkim

Sayfa 11'de

Ortak vatan yaratmak, ortak mücadeleden geçer!

Marksizm Nedir Sorusuna Cevap

Ali Yüksel

CTP Gençlik'in internet sitesinde Haşim Kiracioğlu imzasıyla yayınlanan ve Marksizmin ne olduğu, ne olmadığına dair tespitlerde bulunan yazıyı gördüğümde "olur da bu kadar olur" dedik. Demek ki yoldaşımız John Molyneux'den demagoji yolunda çok şey öğrenmiş!!!

Ancak sağdan soldan alıntı yazıları Türkçe'ye çevirerek kendi yazısıymış gibi göstermek ne derece etiktir? Bunun da sorgulanması gerekli... Bu yüzden, yanıtları, Marksizm konusunda dersler verme gayreti içinde olan ve yazıyı Türkçe'ye çevirerek kendi yazısıymış gibi göstermesinden dolayı Haşim arkadaşına değil yazının gerçek sahibi Molyneux'a verme taraftarıyım.

Marksizm Nedir?

Toplumsal yaşamda bireyin karakterini belirleyen üretim araçları ile olan ilişkileridir. Bu onun toplumsal bir varlık olduğunu gösterir ve hiçbir birey tek başına kurtulamaz. Güncel hayatta da partilerin toplumsal mücadelenin ihtiyaçları ile paralel gitmemelerinin en büyük sebebi sosyal demokrasinin burjuva kanadında ağır baskısı, kitlelerin ihtiyaçlarına değil de, daha çok egemen sınıfa göz kulak olmalarından kaynaklanır.

Marx, aslında diyalektiği ben yaratmadım, Hegel'in diyalektiğini ayaklarının üzerine oturttum, derken tam anlamıyla hiçbir şeyin yoktan var olmayacağını belirterek, toplumsal mücadeleye de referans sağlamaktaydı. Toplamların gelişim süreci de birden bire değil, basamak basamak ilerleyerek sınıflar arasındaki çatışmalarla, çelişkilerle geliyordu. Marx bunu şöyle anlatıyor; şimdiye kadar olan bütün insanlık tarihi sınıflı toplumlar tarihidir. Bir sınıfın diğer sınıfla savaşımıdır.

Diyalektik açıdan üç olasılık vardır. Ya X sınıf galip gelir Y sınıf yenilir, ya

da Y sınıf galip gelir X sınıf yenilir veya her ikisi de yok olup yerine başka bir şey doğar.

Mücadele biçimleri sorununun incelenirken, acaba kapitalizm Marx'ın yazdıklarının tam tersi barışçı geliştirdi, -Max Weber, Bruno Rizzi ve James Burnham- haklı çıkar mıydı çıkmaz mıydı sorusundan çok, Marksizm'in diğer ilkel sosyalizm biçimlerinden tek ve özel bir mücadele biçimine bağlı kalmayarak nasıl ayrıldığı sorusuna yanıt aramak daha yararlıdır.

Marksistlerin Temel İstemleri Nelerdir?

Lenin'den başlayalım. Lenin'e göre Marksizm, en değişik mücadele biçimlerini kabul eder, ve onları "uydurmaz", ama devrimci sınıfların, hareketin gelişimi içinde kendisini gösteren mücadele biçimlerini sadece genelleştirir, örgütler ve bunlara bilinçli bir ifade katar. Bütün soyut formüllere ve bütün doktrinci reçetelere kesinkes düşman olan Marksizm, hareket geliştikçe, yığınların sınıf bilinci arttıkça, iktisadi ve siyasal bunalımlar keskinleştikçe, savunma ve saldırının yeni ve daha değişik yöntemlerinin sürekli bir biçimde doğmasını sağlayan ilerleme içindeki kitle mücadelesine karşı dikkatli bir tutum takınılmasını gerektirir. Bu nedenle, Marksizm, kesin olarak herhangi bir mücadele biçimini reddetmez. Marksizm, mevcut toplumsal durum değiştikçe, kaçınılmaz olarak bu döneme katılanlarca bilinmeyen yeni mücadele biçimlerinin doğacağını kabul ederek, yalnızca o anda mümkün ve var olan mücadele biçimleriyle kendini hiçbir koşul altında sınırlamaz. Bu yönden Marksizm, kitle pratiğinden, eğer öyle ifade ede-

bilirsek, öğrenir ve "sistem yapanların" tek başına çalışmalarıyla keşfedilen mücadele biçimlerini yığınlarla öğretmek yolunda hiçbir iddiada bulunmaz.

Burada anlaşılması gereken, toplumsal devrim biçimlerini incelerken bile yaklaşan sorunları şimdiden görmenin önemidir. Yeni mücadele biçimlerinin oluşmasında ileriye görmek avantajdır.

İkinci olarak, Marksizm, mücadele biçimleri sorununun kesinkes tarihsel bir incelenmesini ister. Bu sorunla, somut tarihsel durumdan uzak olarak uğraşmak, diyalektik materyalizmin esas ilkelerinin anlaşılmadığını gösterir. Mesela şu sıralar Avrupa'nın entelektüel "dantellerinden" John Molyneux'un söylediklerinin tersine İkti-

sadi evrimin farklı aşamalarında, siyasal, ulusal-kültürel, yaşam ve öteki koşullardaki farklılığa bağlı olarak, farklı mücadele biçimleri öne geçer. Ve mücadelenin başlıca biçimleri halini alır; ve

bununla bağıntılı olarak, ikincil, yedek mücadele biçimleri de değişikliğe uğrar. Belirli bir hareketin, belirli bir aşamadaki somut durumun ayrıntılı bir incelemesini yapmaksızın, herhangi bir özel mücadele aracının kullanılıp kullanılmayacağı soruna evet ya da hayır biçiminde verilecek bir yanıt, Marksist tutumu tümünden bırakmak anlamına gelir.

John Molyneux gibi teorik yazarların en büyük sorunu gerçek yaşamda nasıl bir tavır takınılacağıdır. Sorun, ne yapılacağı üzerine kafa yormak ve de güncel koşullarda sınıf savaşımını rayına oturtma sorunudur. Marksist mücadelenin tarihsel geçmişini açık-larken, diyalektiğin tersine, olayların geçtiği koşulların analiz edilmemesi, iyi incelenmemesi ve bolşevizme her alandan saldırarak günümüz burju-

vazisi ile uğraşmamak Avrupalı entelektüel yazarların mesleği olsa gerek. Ne de olsa onlara göre sınıf kavramı yavaş yavaş ortadan kalkıyor.

Peki Kıbrıs'ta durum ne?

Kıbrıs'ta en çok yapılan hatalardan biri de, Marksizm çalışıyoruz, komünist olacağız naralarıyla Sovyetler'e ve Stalin'e sövmek olmuştur. Oysa gözlerimizin önünde cereyan eden gerçeklikten somut bir pratik çıkarmak ve de mücadeleyi baştan ele almak gibi özellikler sosyal demokrasinin eksikliklerinden biridir. Bir partiyi ve de güncel siyasetini ele alırken onun pratiğine bakılmalıdır. Gözle görülür pratikten çıkarılan sonuç partinin fikirleriyle karşılaştırılıp değerlendirilmelidir. Teori ile pratiğin birliği burada yatar. Bu da, salt tüzüğünde sosyalist yazan partilerin devrimci olacağı kuramının aynı zamanda çöküşüdür de.

KSP Gençlik Birimi'nin yayın organı Sosyalist Gençlik ekinde, iki haftadır "Partilerimizi sorgulamalı, gerçek olan-olmayan kurtuluş, gerçek sol-yalancı sol'u ayırtmeli, kurtuluşu burjuva-empyalist sistemden kopmakta görmeyenlerin bizlere Marksizm diye öğretmeye çalıştıklarının bu bilimin revizyondan geçirilmiş halleri olduğunu" işlenilmektedir.

Sanım doğru söz yerini buldu ki, daha doğrusu sağdan soldan aradıkları yazılarla arkadaşlarımız kaleme sarılıp ne kadar Marksist-Leninist olduklarını ispatlama uğraşına girdiler. Anlaşılan yazılarımız geniş kitleler için öğretici oldu ki, CTP'li yoldaşlar da kitlelerine kendilerinin de ne kadar Marksist olduklarını, Marks'tan alıntılarla, bol bol terimsel lafazanlıklarla ve de yazı aşırımlarla ispatlamak ihtiyacı hissettiler.

Ancak bu bilim gerçekten acımasız ve ateşten bir gömlek... Çünkü, anti-Marksistliğini Marks'a dayanarak ispatlamaya çalıştığın oranda Kapital'den koca bir yumruk yemen kaçınılmaz oluyor, kendi kendini de rezil rüsva

Başyazı

HÜKÜMET BUNALIMINDA ROLLER VE SON DURUM

Bugünkü hükümet bunalımının köklerini 14 Aralık seçimlerine giderken "çözüm yollarının birliği" anlayışının reddedilmesinde bulmak mümkündür. "Barış yollarının ortak cephesi kurulmalıdır" diyen KSP'lilere karşı başta CTP olmak üzere sivil toplumdaki CTP yanlısı güçler sırt çevirmişlerdi. O dönemde sağlanamayan "birlik" anlayışının sancıları günümüze kadar sürdü. CTP'nin "tüm barışçı güçler benim" anlayışına karşılık Akıncı'nın oluşan ittifak üzerine faydacı bir şekilde oturma isteği bu birliği bozmuştur. BDH dağılarak güdükleşmiş, ittifak anlayışı büyük yara almıştı.

İşte o günlerde "birliğe ihanet edenler" bu günkü krizden sorumludurlar. DP ile koalisyon kurarak süreci götüren CTP, gelinen aşamada, "ya DP de olur, ya da erken

seçim" diyerek gözdağı vermektedir. Hükümete girmeyi Akıncı'nın kariyer yapmasına endeksleyen BDH ise, "ya Akıncı'ya koltuk, ya da UBP ve diğerleri ile hükümeti düşürürüm" anlayışında hareket etmektedirler.

Sonuç olarak CTP'nin önerdiği Eylül'de erken seçim kabul görmemiştir. UBP'nin sunduğu "hükümete güvensizlik önergesi" de kabul göreceğe benzemiyor. 26 sayısını bularak hükümeti düşürmek zor görünüyor. Hükümet düşürme operasyonunda Angolemlinin ve İzcan'ın rol almayacağı görülmektedir. BDH ise "bu hükümet git-sin, gerisi kolay" mantığıyla "benden sonrası tufan" demektedir.

Halkımızın büyük bir öfke ve kızgınlıkla izlediği bu tablo kısa sürede netleşeceğe benzemiyor. 14 Aralık seçimleri, 24 Nisan referandu-

mu halkın derinden bir zihniyet değişikliğini talep ettiğini ortaya koydu. CTP, bu değişimi gerçekleştirmekten uzak, beklentileri boşa çıkarmıştır. Halka sadece boş vaatler ve süslü sözler aktarılmıştır.

Ne yazık ki yıllarca halkımızı talan ve soygunla yöneten UBP rejimi, bu dönemde yüz bularak "vizyon değiştirdim" diyebilmektedir. CTP'nin yarattığı hayal kırıklığı ve "işleri Tayyip'le beraber götürme arzusu" halkın beklentilerini boşa çıkarmıştır.

İçinde bulunduğumuz kaos aslında bir hükümet kaosu değil, Kıbrıs Türk Halkı'nın 4 yıllık mücadelesi ile hedeflediği hedeflerden sapma kaosu. Kendi kendini yönetme erkine ulaşma isteği ve kararlılığında olan halkımıza "Rum hayır dedi"nin ardına saklanarak bahaneler söylemek halkın mücadelesine ters düşmektir.

CTP, halkın mücadelesine ters düşmüştür.

Çıkış yeniden halkın "birleşik gücünü" yaratmaktan geçer. Bu anlayışa ihanet edenler, şimdi sadece "olağan bir hükümet krizini çözme" anlayışı ile hareket ederek hükümet kurma çağrıları yapmak-tadırlar. Ne sayın Akıncı, ne de CTP, birlik konusunda inandırıcı olamazlar. Çünkü sınıfta kaldılar. Onlar en fazla yeniden DP veya UBP ile ortaklık yaparlar.

Seçimler yenilense de sonuçta görünen koalisyonlardır. Bu durumda ortaklıkta Ankara'nın istediği DP veya UBP olacaktır.

Siz halka karşı mı sorumluluk taşıyorsunuz, Tayyip'e karşı mı? Önce buna karar vermelisiniz.

ediyorsun...

Arkadaşlarımız, Marksizm'e katkıda bulunmak için mesela hangi savların Marksizm olarak nitelendirilebilecekleri konusunda gerekli kriterleri ortaya koymak ve gerçek Marksist geleneğin ne olduğuna dair yanıt bulmanın tam zamanı olduğunu söylüyorlar.

Çok küçük bir örnek;

"Sorun, kendilerini Marksist olarak isimlendiren insanların belli bazı konularda (örneğin 'kar oranının düşme eğilimi' ya da Sovyetler Birliği'nin sınıf karakteri) birbirlerinden farklı düşüncelere sahip olmaları değil: Bunu, dinamik bir niteliğe sahip her demokratik hareket açısından doğal ve kabul edilebilir bir şey olarak görmek gerek. Asıl sorun, 'Marksistler'in sık sık birbirlerini tutuklarken, öldürürken, bir birleriyle savaşırken görülmeleri ve, daha önemlisi, çağımızın bütün büyük toplumsal çatışmalarında Marksistliği kendiliğinden menkul 'Marksistler'in devrimci barikatın bir birine karşı taraflarında yer alıyor olmaları" diyor CTP'li arkadaşlarımız Molyneux'un yazısında... Yani, çeşit çeşit Marksistler arasındaki temel sorun ideolojik bazda değil.

Eğer bu dünyada gerçek olan bir tane Marksizm-Leninizm varsa (dogmatiksiniz, skolastik çağdan kalmanız şeklinde gelecek 'eleştirileri' duyar gibiyiz) çeşit çeşit Marksizm-Leninizm anlayışlarının ortaya çıkması, ya hepsinin içinden bir tane akımın doğruyu, gerçek Marksizm'i, ya da hepsinin "gerçek olmayan" Marksizm'i savundukları anlamına gelir. Mesela Kruşçev'in Marksizm'i ile, Mao'nun ya da Enver Hoca'nın Marksizm'i arasında nasıl bir tercih yapabilirsiniz? Hangisini tercih ederseniz edin, hepsi Roma'ya çıkacaktır. Lenin'in ve Stalin'in, bu bilimi geliştiren büyük öğretmenlerin Marksizm'ine nasıl yaklaşıyorsunuz CTP Gençlik?

Yani sorun aynı devrim barikatının farklı kutuplarında yer alarak birbiriyle çatışma meselesi değil. Sorun, size göre aynı, bizlere göre ise birbirinden farklı barikatlar arasındaki ideolojik bir savaşımdır!

Lenin Sovyetler'in güvenine sahip bulunan geçici hükümete karşı bir ayaklanma çağrısı yapmadığında, onun devrilmesini talep etmediğinde, bilakis aydınlatma ve taraftar toplama çalışmasıyla Sovyetler aracılığıyla hükümetin bileşimini ve siyasetini değiştirmek hedefini güttüğünde Plehanov Lenin'in konuşmasını "hummalı sayıklama" olarak niteliyordu ve diyordu ki "devrimin dışında sadece Lenin kalacak, biz ise yolumuza devam edeceğiz".

1917'de Plehanov'u komünist olarak görmek, aynı barikatta görmek mümkün müdür?

Ya da sosyal-şoven kautsky'yi aynı barikatta nasıl görebiliyorsunuz?

II. Enternasyonal oportünizminin I. Dünya savaşı sırasında gerici hamleyle Alman işçilerini Fransız, Fransız işçilerini de Alman işçilerine karşı kışkırtan, bunu da sola lafazanlıkla, sözde savaş karşıtı laflarla gizlemeye çalışan Kautsky'yi Lenin ve Stalin'le nasıl aynı barikat içinde görebiliyorsunuz?

Arkadaşlar her kendine Marksistim

diyenin Marksist sayılmayacağını illa kanıtlamak istiyorlarsa, Stalincilerin nasıl anti-marksist, kendi farklı barikatlarındaki adamlarının ise nasıl Marksist olduklarını kanıtlasınlar. Bize kanıtla CTP Gençlik; Stalin'i anti-marksist ilan etmedeki bilimsel tezleriniz nelerdir? Burjuva demogojiler ve Hollywood propagandalarıyla gelmeyiniz bize. Bir insanı Marksist yapan noktayla geliniz. Teori ve pratiğini alınız Stalin'in, Marksizm'in teori ve pratiğini alınız, günün koşullarını hesaplayarak analiz ediniz. Edemiyorsanız birlikte edelim. Ancak bunu bilimsel bir temelde sunun bize. İspatlayabilirsiniz, ben KSP'yi bırakıp size katılırım. Eminim diğer KSP'iler de. KSP'yi de kapattırınız. Anlaşılan KSG'de yayınlanan Stalin Komünizmdir yazılarımız, sizin anti komünist duruşunuzu sorgulamanız için yeterli olmamış.

Biz eleştiriden korkmayız, aksine mutlu oluruz. Her şekilde yapıcı eleştiriye açığız. Ve kendi siyasetimizin sorgulanmasında, eleştirilmesinde hiçbir sorun görmeyiz. Aynı şeyi karşıdan da beklemek sanırız hakkımızdır. CTP'yi Marksist yapan noktaların neler olduğunu bilmek isteriz. Lafta Marksizm'i savunuyor görünmek ama pratikte Marksist teoriyi yerle bir etmeye çalışmak mıdır CTP'nin Marksistliği? Emperyalizm olgusu, emperyalizme karşı güçlerimiz birleştirmemiz gerekliliği ortadayken, emperyalizme karşı mücadele günün

sorunu olarak ortada duruyorken, "BM çatısı altında federal ve AB üyesi Kıbrıs" temel stratejiniz neye hizmet etmektedir? Bu siyaset emperyalizme darbe vurmaya mı yoksa vurmamaya mı amaçlamaktadır? Ada çapında, kendi siyasetinizi savunan, aynı stratejide olduğunuz partilerle bile birlik sağlayamamanın nedenleri nelerdir? Somut koşullar dahilinde en ufak bir reform için bile militan ve birleşik bir mücadele biçiminin gerekliliğine neden sırt çeviriyor ve mesela Kıbrıs sorununun çözümünü neden "uluslararası hukuka" (emperyalizme) bırakıyor ve bu sorunun çözümünü (çözeceğiniz demenize rağmen) neden imkansızlaştırıyorsunuz? Marksizm sizlere emperyalizmle, mesela adada işgalci olan emperyalist TC ile kolkola yürümeyi mi salık veriyor yoksa emperyalizmi defetmeyi mi? Bu nasıl Marksist-Leninistlik CTP Gençlik?

Arkadaşlarımız, bu aşamadan sonra, genel, en kaba hatlarıyla bilinen Marksist söylemleri tekrarlamaktalar. Mesela, "Marksizm bir dogma değil, bir eylem kılavuzudur" vb. Bunlara diyebilecek lafımız yok. Ama genel doğruların ne amaçla kullanıldığını da anlamıyor değiliz.

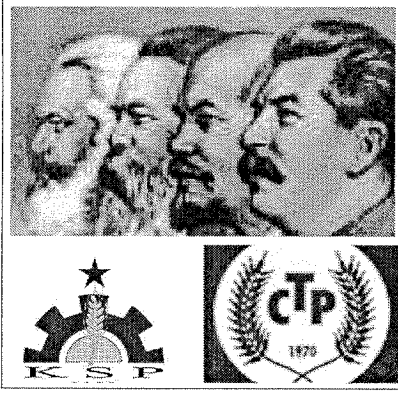
Mesela, Lenin "Marksizm bitmiş, donmuş bir şey değil, geliştirilmesi gereken bir bilimdir" deyip örneğin emperyalizm kavramını keşfetmesi, ya da ülkenin elektrifikasyonu modeli, gerçekten Marksizm'in geliştirilmesine

örnektir.

Ya da bizim "Lenin'in proletarya diktatörlüğü+ülkenin elektrifikasyonu formülü o koşullar için doğru ancak bugün için eksiktir, proletarya diktatörlüğü+ülkenin bilgisayarlaşması günümüz koşulları için daha uygundur" tespitemiz, ML'nin yine zenginleştirilmesi, geliştirilmesine bir örnektir.

Hemen soralım, sizler bu bilimin geliştirilmesi ve bir dogma olmadığını kabul eden "usta Marksistler" olarak ne türde bir katkıda bulundunuz Marksizm'e? Bunu bizlere açıklarsanız seviniriz.

Sosyalizmin ABC'sine karşı bir gizli düşmanlık siyasetinin temsilcisi olan bu arkadaşlar, aslında işin sonunda Stalin'e, komünizme "bindirmek" için, dogma değil eylem kılavuzu lafının arkasına körebe oynayan çocuklar gibi saklanmaya, bir akımın, kişinin Marksistliğinin Marksizm-Leninizm'in ABC'sine bakılarak belli olmasının skolastizm ya da dogmatizm, dinsel düşüncünün bir sonucu olarak algılanmasını kanıtlamaya çalışarak, Stalin için getirebilecekleri "eleştirilere", Lenin için getirebilecekleri "eleştirilere" zemin hazırlamak amaçlıdır. Temelde de işçi sınıfının mücadelesinin önünü kesmek içindir.

Sınıf savaşımı olgusu gibi Marksizm'in temellerinden birisini oluşturan bir konuyu kimi zaman "bu memlekette işçi sınıfı yok" ya da "bunların modası geçti, devir değişti" ya da "işçi sınıfı artık eski işçi sınıfı değil, burjuvazi de eskisi gibi bir burjuvazi değil" söylemleriyle maskeleyemeye ve ertelemeye çalışan bir siyaset, işçi sınıfının devrimci mücadelesini burjuvaziyle anlaşmalar siyasetine dönüştürmeye çalışan bir siyaset, Marksist-Leninist bir siyaset olamaz. Bu siyaset, komünizme zararlı bir siyaset olarak adlandırılır.

Kimi Marksizm-Leninizm düşmanları vardır, açıkça Öarksizm-Leninizm düşmanı olduklarını söylemezler. Bunlar, aksine ML tezleri kendilerine siper olarak can havliyle ML'ye saldırırlar. Bunu da çok sıkça başvurdukları sınıf savaşımı olgusunu gizlemek, ertelemek ya da unutturmaya çalışmakla başarmaya çalışırlar.

Tezleri bakınız; "kendini savaş alanında henüz hissettirmemiş bir sınıfa yönelmesinin mümkün olmayacağı açıktır".

Ne demektir bu tez?

Rusya çok geriydi, proleter devrim yapılmamalıydı. Tüm dünya çapında bir devrim olmadıkça tek ülkede sosyalizmi kurmanın olanağı yoktur. Arkadaşlarımız, (Molyneux da dahil) ya Lenin'in emperyalizm, zayıf halka teorisini bilmemektedirler ya da sınıf savaşımı, anti-emperyalist mücadele kendini dayattığı ve burjuva dünya görüşleri bu dayatmaya devrimci bir yanıt veremediği için bunu görmezden gelmeye, unutturmaya bulanık suda balık avlamaya çalışıyorlar. O dönem Rusya'sının örneğin İngiltere gibi bir kapitalist gelişme seyretmesi mümkün

değildir. Koşullar farklıdır çünkü.

Koşullar farklı olduğu oranda bunları soyut değil somut bir şekilde tahlil etme becerisi, diyalektiği ne derecede anladığınıza bağlıdır. Kapitalizmin eşitsiz gelişme yasasını ne derece anladığınıza bağlıdır. Bu iş bir bilim ise ve siz de aklınız sıra bu bilime göre iş yapma sevdasına düşüyseniz, bu bilimin temel yasalarını bilmek zorundasınız. O dönem Rusya'sının kapitalist olmadığını iddia etmek farklı, diğer ülkelere göre geri kalmış bir kapitalist ülke olduğunu -ama kesinkes kapitalist olduğunu- öne sürmek farklıdır. Stalin, devrimin neden o dönemde mesela Fransa'da değil de Rusya'da patlak verdiği sorusuna kısa ve öz bir yanıt verir; "Rusya'nın koşulları devrim için en uygundu da ondan". Buna ne diyebilirsiniz? Hemen "anti-tez" gelir böylesi durumlarda; "haydi diyelim devrimi yaptınız, ama sosyalizmi inşa edemezsiniz" yok, öyle değil, o kadar basit değil! Biz Sovyetler'de sosyalizmi inşa ettik! Elinizde Sovyetler'de yaşananın sosyalizm olmadığını kanıtlayabilecek en ufak bir kanıt kııntısı dahi yoktur. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti kaldırdık, proletarya diktatörlüğünü yaşama geçirdik, ülkenin elektrifikasyonunu hayata geçirdik, üretimde otomasyona geçtik ve üretim araçlarını ürettik. Burjuvaziye tasfiye ettik! Bunu kan, can pahasına, sizin gibi Troçkist casuslar şebekesinin komplolarına, suikastlerine, emperyalist kuşatmaya rağmen başardık ve komünizme yürümeye başladık. Tek ülkede sosyalizm nasıl kurulamıyor şimdi söyleyin?! Bu, sosyalizmin tek ülkede kurulabilmesidir ancak sosyalizmin nihai zaferi değildir. Bunu da bilerek hareket ettik. Geri Rusya'da devrimin yapılmaması "tezinden" "tek ülkede sosyalizm kurulamaz"a, eğer Sovyetler birliğinde tam anlamıyla komünizmi yaşasaydık, o zaman da "tek ülkede komünizm mümkün değildir" teziniz mi sarılacaktınız?! Bugün zaten tek ülkede sosyalizm kurulamaz demek, sınıf savaşımını, işçi sınıfının iktidar mücadelesini hasır altı etmeye çalışmak ve o ülkenin komünizmi yaşayamayacağını iddia etmektir. Arasında da en ufak bir fark yoktur.

Yine ML'nin temel taşlarından birisi olan emperyalizm olgusunu "ehilleştirerek", "şirin göstererek" ve dahası mesela Kıbrıs'ta bir reformasyonu stratejik olarak emperyalistlerle birlikte arayan bir siyaset, emperyalizme karşı çıkmayan, ona karşı mücadele etmeyen bir siyaset, ML bir siyaset olamaz. Bu siyaset, komünizme zararlı bir siyaset olarak adlandırılır.

"Marksizm'in bir dogma değil bir eylem kılavuzu" olduğunu belirten genel ve doğru ifadeyi kendi anti-emperyalist olamayan, komünist olmayan siyasetlerine kılıf yapan bir siyaset, ML bir siyaset olamaz. Bu siyaset komünizme zararlı bir siyaset olarak adlandırılır.

Bu dünyada, doğan ve yeşerenin önüne geçilemez, büyür ve yeşerir...

Yine bu dünyada, çürüyen ve ölüme gidenin önüne de geçilemez, çürür ve ölür...

Bu tür alıntı yazılar, sınıf savaşımının, doğan ve büyüyen, gelişen işçi sınıfının devrimci

Londra Mektubu

A. ONAL

Olimpiyat meşalesi Kıbrıs'a gelmeden önce barış yanlısı bir dizi Kıbrıslı Rum ve Türk sivil toplum örgütü meşalenin tüm adada dolaşmasını sağlamak için girişimlerde bulundular. Ancak tüm uğraşlara rağmen bir avuç burjuva siyasetçinin dar "eşitlik" anlayışı yüzünden meşalenin Kuzey Kıbrıs'a geçmesi gerçekleşemedi.

Burada önemli olan Olimpik meşalesi değildi. Önemli olan gerek Kuzey'deki gerekse Güney'deki barış yanlısı sivil toplum örgütlerinin ortak hareket ederek böyle somut bir eylem için el ele vermesiydi.

Güney'deki büyük burjuvalar, Papadopollos ve taraftarları, Kuzey'deki burjuvaların "eşitlik" talebine karşı yaygara koparıırken, Kuzey'deki burjuvalar, CTP'li Kutlay Erk ve taraftarları, Güney'deki burjuvaların "eşitlik" istemedikleri yaygarasını kopardılar.

Nedir bu "eşitlik", "eşitlik" dedikleri? Haberleri okuduğumuzda bir de ne görelim? Gerek Kuzey'de gerekse

Güney'de burjuvalar sayılarla "eşitlik" açıklamaya çalışıyorlar bizlere... Güney'de meşale nasıl muamele gördüyse Kuzey'de de meşale aynı muameleyi görmemeli veya görmeli talepleri ile akıllarınca kitleyi ikna etmeye çalışıyorlar. Güney'de kaç kişi meşaleyi taşıdıysa Kuzey'de de o kadar kişi meşaleyi taşımali ya da taşımamalı!

Burjuvalar kendi düzenlerinin eşitlik ilkesi üzerine kurulduğunu bir taraftan iddia ederken bir de baktık ki bunlar eşitsizliği savunuyorlar. Bunlar, "yasa önünde herkes eşittir" diyorlar. Oysa günlük yaşam bu "eşitlik" in hiç de eşitlik olmadığını gösteriyor. Eğitimden tutun da işe almaları ve devlet ihalelerine kadar hiçbir yerde eşitlik yaşanmıyor. Gerek Güney'in gerekse Kuzey'in burjuvaları kendi toplumu için "eşitlik"ten söz ederken kendi yasaları ile kendi kurduğu eşitliği sürekli olarak ayaklar altına alıyor.

Bu Güney-Kuzey burjuvaları siyasi rekabette de üstünlüklerini birbirine

kandılamak için basit bir eylem için bile çay bardağında fırtına koparıyorlar. Kıbrıs'lı Kıbrıslı Rumların ve Kıbrıslı Türklerin ortak vatani olarak gördüğünü öne süren Kıbrıslı Rum burjuvalar kendi çıkarlarını empoze etmek ve barış yanlılarının güç kazanmasını engellemek için bir dizi "ince ayarlar" yaptılar. Diğer yandan ise Kıbrıs'lı Kıbrıslı Rumların ve Kıbrıslı Türklerin ortak vatani olarak gördüğünü öne süren Kıbrıslı Türk burjuvalar kendi siyasi çıkarlarını korumak için bir dizi "ince ayarlar" yaptılar. Bu "ince ayarlar"ın işlemeyeceğini bile...

Sonuç:

Daha bir yıl öncesine kadar Kıbrıs'ta bir emperyalist anlaşma için can atanlar ve Kıbrıslı Rumlarla Kıbrıslı Türklerin ortak vatani Kıbrıs'ta beraber yaşayabileceğini savunan bu burjuvalar, bu çıkar çatışmaları ile tüm Kıbrıs'ta milliyetçiliği körükliyorlar. Daha bir yıl öncesine kadar TC'nin Kıbrıs'ta uyguladığı dayatmalara baş

kaldıran kitlelere önderlik ettiğini öne sürenler bugün bu milliyetçilikle kitleleri TC'nin kucağına itiliyorlar. Hükümette olan bu siyasetçiler, artık TC'nin bir yıl önce ilan ettiği gibi "Kıbrıslılık kimliğini yok etmek" istemediği mentalitesini açılıyor kitlelere... Güney'de ise burjuvazi Kıbrıs'lı Türklerin haklarından fazla hak talep ettikleri siyasetini yaparak "üstün ırk" propagandasını tirmandırıyor.

Burjuvalar bir meşale konusunda yarattıkları bunca fırtına sayesinde tüm adada barış güçlerinin ortak eylemlerini şimdiden frenlemeyi başarıyorlar.

Kazanan kim?

Emperyalist burjuvalar.

Kaybeden kim?

Barış için yanıp tutuşan tüm

Kıbrıs'ın temiz ve dürüst insanları, işçileri ve emekçileri.

'Sendikalar' ile Hükümet Arasında Protokol

KTAMS, KTÖS, Kıbrıs Türk Kamu Görevlileri Sendikası, KTOEÖS ve Kamu İşçileri Sendikası ile Maliye Bakanlığı arasında 13 Temmuz tarihinde imzalanan protokol uyarınca maaş artışı % 14 olarak belirlendi. Asgari ücretin de yeniden belirlenmesi için tavsiye ve girişim başlatılacağını içeren anlaşma, özel sektöre de teşvik verilmesi ve devletin iş kapısı olarak görülmesinin önüne geçilmesini hedefliyor. Sigorta emeklilerine de benzer artışın geleceği de protokolda yer aldı.

İmzalanan protokol uyarınca hayata geçirilmesi hedeflenen diğer noktalar ise memura siyaset yasağının kaldırılacak olması, memur ve öğretmenlerin de toplu sözleşme hayatına geçebilmesi, işçilikten memurluğa geçenlerin askerlik hizmetlerine karşılık barem içi artış verilmesi ve geçmiş dönemde kaldırılan profesyonel sendikacılığın yeniden hayata

geçirilmesi.

Yetkililer tarafından yapılan açıklamalar, kabul edilen %14'lük artışın Temmuz 2004'den itibaren uygulanacağı yönünde!!! Geçmiş dönemlerde hep Ocak ayından itibaren, yani geriye dönük uygulanan maaş artışı ödemelerinin bu defa neden Temmuz ayından itibaren uygulanacağı sorusunu hükümet yetkililerinin ve bizzat Maliye Bakanı Ahmet Uzun'un cevaplama gerektirmektedir!!!

Tartışılması gereken bir diğer nokta ise Bakan Ahmet Uzun'un bu artışla 2,000 yılına geri döndüğü, yani kriz öncesine döndüğü yönünde yaptığı açıklamalar. Bu varsayımın doğru olduğundan hareket edecek olsak bile, Sn. Bakan'ın yaklaşık 3.5 yıldır bizden "çalınan" kayıpların nereye gittiği hususunda bilgisi var mı acaba? Eğer yoksa; aynı anda hem sendikacı hem de milletvekili olan, sendikacı vekil arkadaşlarına

sorabilirler.

Maliye Bakanı'nın %13 artışın ve protokolün imzalanacağını açıklamasının ardından Çağ-Sen de bir basın açıklaması yaparak konuyu değerlendirdi.

Basın açıklamasını aşağıda yayınlıyoruz:

Tarih: 13.07.2004

MAAŞLARA YAPILAN ZAM

Geçmiş hükümetler döneminde dayatılan Ekonomik Paket; işçi, memur çalışanlarının tümünü maddi olarak çökertmiş, zaten emeğinin hakkını alamayan çalışanları sefalet maaşına mahkum etmiştir. Bugün ise ekonomik paketin sıkı takipçisi ve uygulayıcısı durumundaki CTP-DP hükümeti şimdiye kadar görülmemiş gayri ciddi bir yaklaşımla CTP milletvekili KTAMS başkanı Ali Seylani ile CTP'li maliye bakanı eski KTAMS başkanı Ahmet Uzun arasında sözde sürdürülen protokol görüşmeleri

sonucunda %13 gibi nerden kaynaklandığı belli olmayan bir rakamda uzlaşmıştır. %13'lük maaş artışı; geçmişte uğradığımız maaş erozyonuna cevap vermek bir tarafa, bu yılki kayıplarımızı dahi karşılamaktan çok uzak bir rakam.

Sendikamız ÇAĞ-SEN her seçim döneminde yaşadığımız seçim öncesi memur maaşına yapılan geliş güzel zamların, bu erken seçim söylentileri sırasında seçime yönelik bir yaklaşım olarak görmektedir.

Maaş ve ücretlerin iyileştirilmesine yönelik tüm kamu işyerlerindeki örgütlü sendikaların, ilgili sivil toplum örgütlerinin ve bilirkişilerin katılımıyla yapılacak bilimsel bir çalışmanın daha demokratik, katılımcı ve verimli olacağına inanmaktayız.

ÇAĞ-SEN Başkanı

Ertaç İçemen

Hükümet ile 'sendikalar' arasında devam eden görüşmeler sonuçlandı: Artış % 14.

Gancelli

Evren Maner

Güneyde Son Durum

Özet olarak başlayacak olursak.

14 Temmuz tarihinde Ulusal Konsey toplantısı gerçekleşti.

Toplantının ana konusunu DİSİ Başkanı Nikos Anastasiadis ile Papadopolos arasındaki atışma oluşturuyor.

Amerika Dışişleri Bakanlığı'ndan bir ekip Kıbrıs'a gelerek Kıbrıs sorununda gelinen son durum hakkında incelemelerde bulunacak.

Papadopolos bunu uzun zamandır inkâr ediyordu.

15 Temmuz tarihinde ABD'nin Kıbrıs Büyükelçiliği'nden yapılan açıklama bunu yalanlıyor.

Anastasiadis Papadopolos'a toplantıda bunu sordu.

Papadopolos'un esas amacı partilerin görüşlerini alarak ulusal bir politika çizmek ve bu gelişme ışığında her şey Amerikalıların Kıbrıs'a gelmesine odaklandı.

Ulusal Konsey toplantısı bir sonuca varmadan düşüncelere daldı.

AKEL'de ise son durum, partinin üyelerine yönelik çalışması.

AB seçimlerinde oy kaybına uğrayan AKEL, bundan sonra ne yapacağını planlıyor.

Bu yüzden de tabana yönelerek birlikteliği sağlamaya çalışıyor.

Diğer taraftan da Papadopolos ile girdiği ittifakta esas ana çatlak 15 Temmuz tarihinden itibaren başladı.

15 Temmuz'da Yunan Darbesinde hayatlarını kaybedenlerin anısına düzenlenen törende AKEL'den İçişleri Bakanı olan Andreas Hristu Papadopolos'un gözlerinin içine bakarak, Annan Planı temelinde bir anlaşmanın olması gerektiğinden bahsetti.

Bunun siyasi bir taktik olup olmadığı yakında ortaya çıkacak.

Şu anda güneydeki hükümeti dört

parti oluşturuyor.

DİKO (Papadopolos), DİSİ, AKEL ve Yeşiller Partisi.

Dört partinin birinden çıkan olası bir gerginlik koalisyonu bozabilir.

Bu yüzden milletvekilleri hükümet organlarını istedikleri gibi kullanarak, işlerine gelenleri yapıyor.

Böylece Matsakis gibi DİKO milletvekilleri yargılanmadan kurtulabiliyor. (Bakınız, "AB Seçimlerinin Otopsi Raporu" sayı 123-KSG)

Papadopolos'u Papadopolos yapan nokta da budur.

Devam edecek olursak, Aralık ayına kadar Papadopolos'un "OXI" siyasetinde bir değişiklik olma ihtimali yüksek görünüyor.

Güneyde siyasi sahne, biz "hayır" dedik, kendimizi ispatladık, şimdi çözümü nasıl bulabiliriz, mantığında.

Kıbrıslı Türklere yönelik ekonomik yardımların ardından rekabete hazır-

lanan güney ekonomisi ve siyasetçileri de bu mentaliteden yavaş yavaş uzaklaşıyorlar.

Bunun sebebi ise uluslararası topluluğun Kıbrıslı Rumları Annan planı temeline oturarak bir anlaşma imzalatmak istemeleri ve bu yönde gelişen yaptırımlar.

Kıbrıslı Rumların şu an içinde olduğu bir diğer kriz ise Kilise olayları.

Başpiskoposluk seçimleri gerçekleşmeden Papazlar arasında kavga başladı.

Kimin malı nerede, kimin ne kadar malı var, kim dolandırıcılık yapıyor.

Bunlar olurken de insanlar televizyonun başında olup biteni izliyor.

Kilisedeki altın istavrozdan ne kadar okul, hastane ve ev yapılacağını düşünen hâlâ daha yok.

İşçi...İşçi...İşçi...İşçi...İşçi...İşçi...İşçi...İşçi...İşçi...İşçi...İşçi...İşçi...İşçi...İşçi...

İŞÇİDEN
MEKTUP

Ekmek Kavgası İçin Yine Yollardayız

Yine güzel bir şafağa merhaba derken, sıkışarak bindiğimiz arabalarımızda yol alıyoruz her günkü gibi, işçilerin geçiş yaptığı Ledra Palas sınır kapısına ya da Pergama sınır kapısına...

Bağımsız olmayan, ikiye bölünmüş yurdumuzun bir yarısından diğer yarısına çalışmak için aldığımız yolun kilometresini saymaya kalksak, emin olun kafamız karışır... Sayamayız...

Kimimiz Güzelyurt bölgesinden, kimimiz Mesarya'nın bir köyünden sırf ekmek kavgamız için çıkarız yollara sabahın ilk ışıklarında...

Sabahın dördünde kalkar hazırlanır

çıkartız yola saat yedide iş başı yapabilmek için, ama neden Güzelyurt'taki işçi arkadaşımız Güzelyurt'tan gidemez yurdunun diğer yarısına çalışmaya... Ve sabahın dört buçuğunda çıkar evinden... Güzelyurt'tan gidebilse işine günde en az iki saat yol almaktan kurtulur ve kendi işlerine, ailesine de zaman ayırabilir... Yol masraflarından kurtulur... Tüm bu yazılanlar Mesarya'dan gelen işçiler için de geçerlidir. Aynı zorluklarla herkes karşılaşılıyor. Peki nedir olması gereken? Yani bu böyle geldi, böyle mi gider?...

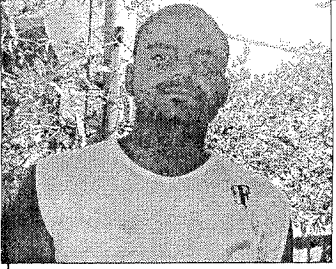
Bence hayır! İşçi arkadaşlar, bu böyle gitmez, gitmemeli. Eğer biraz daha rahat olmak istiyorsak...

Son günlerde geçişlerin kolaylaştırılması ile ilgili olarak yeni sınır kapılarının açılması önerildi ve önerildiği gibi de reddedildi. Kimlerinin hayır dediğini herkes biliyordur. Yine bir süre önce yeni kapılar açılın denmişti ve Rauf Denktaş tarafından sınırlar delik deşik edilemez diye reddedilmişti. Hatırlatmak maksadı ile yazdım bunu. Rauf Denktaş'ın kime hizmet ettiğini bilmeyen kalmadı. Kıbrıs'ta ipler elinde olduğunda hayır demesi normaldi, peki şimdiki kime hizmet ediyor da yeni kapıların açılmasını reddediyorlar? Hedefleri bölünmüş Kıbrıs'ımızı birleştirmek değil mi yoksa? Lafta mı herşey?!

İşçi, emekçi arkadaşlar, sizlere sormak isterim. Hep birilerinin bize vermesini mi bekleyeceğiz? Yoksa istediğimizi almak için küçük de olsa bir adım atacak mıyız? Beklersek, size söyleyeyim DAHA ÇOK BEKLERİZ... Mesela bir öneri de benden... Yeni kapıların açılması için iş çıkışında yanı dört, dört buçuk gibi, hazırlığın yapılması ve eylem konulması "onlar vermezse biz alırız" mantığıyla hareket edilmesi, emin olalım ki başarılı olacaktır ve tüm işçiler de destek verecektir. İsterseniz artık bir düşünün bunun gibi şeyleri... Aksi halde BEKLEMEDİĞİMİZ DEVAM...

İşçiler Barikatları Değerlendirdi

● Son günlerde Kuzey Kıbrıs'ın gündemine düşen ve Başbakan Talat'ın İngiltere'de dillendirdiği "Lokmacı ve Bostancı Barikatları açılacak" sözü özellikle Ledra Palace'dan ve adanın diğer bölgelerinden Güney'e iş yerine giden Kıbrıslı Türk vatandaşların ilgisini çekti. Bu sözün yerine getirilip getirilmeyeceğini bilemiyoruz ama biz yinede o kapılardan her gün geçen ve neredeyse bütün gününü yollarda geçiren işçilerin görüşlerini aldık.

KSG: Öncelikle nerelisiniz? İş yerinize ulaşımınızı nasıl sağlıyorsunuz? Toplam ulaşımınız kaç saat sürüyor?

Münür Kaptan: Ben Alsancak'da oturuyorum. İşe bazen arkadaşlarımla bazen de kendi imkanlarımla gidip geliyorum. Toplam 2 saatte gidiyorum.

KSG: Sizce nerelerde yeni kapılar

açılması gerekir? Neden?

Münür Kaptan: Zaten en yakın kapı buradadır. Tabi bu sadece benim için geçerlidir. Çünkü ben Alsancaklıyım. Lefkoşa'da Lokmacı barikatını açmaları gerekmektedir. Burası tek geçiş kapısı olduğu için burada özellikle yoğun geçiş saatlerinde tıkanma oluyor bunun önlenmesi gerekmektedir. Birde işçilerin çok geldiği bölge olan Güzelyurt'tan da açılmalıdır bir kapı. Aslında her yerden açılmalı, işçilerin yoğun geçtiği her yerden.

KSG: Bilindiği gibi CTP-BG yedi aydır hükümettedir. Ve yine bu parti adanın barış yanlısı partileri arasındadır. Peki CTP'nin yedi aydır bu konuda bir şeyler yapmamasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Münür Kaptan: Bizim zaten en büyük eksikliğimizdir bu. Yani CTP'de başa gelse anladık ki hiçbir şey değişmiyor. Bizim öncelikle kendi kendimizi yönetmemiz gerekmektedir. Bizi zaten Türkiye yönetiyor bunu da artık herkes bilmektedir. Bence biraz halkın bu noktadan sonra cesaret gösterip hakları için ayaklanması lazımdır. Zaten böyle olmazsa bizi daha kötü günler bekler.

KSG: Öncelikle nerelisiniz? İş yerinize ulaşımınızı nasıl sağlıyorsunuz? Toplam ulaşımınız kaç saat sürüyor?

Hasan Aka: Ben Akdeniz köyünde otururum. İşten arkadaşlarla gidip gelirim işe. Bir veya iki saat sürer en fazla gidip gelmem.

KSG: Sizce nerelerde yeni kapılar açılması gerekir? Neden?

Hasan Aka: Madem insanlar artık hep geçmeye başladı, insanın yerleştiği her yerde kapılar açılmalıdır. Lokmacı açılmalı, Lefke'de, Bostancı'da kapılar açılmalı. İnsanları daha fazla yormaya gerek yoktur bence.

KSG: Bilindiği gibi CTP-BG yedi aydır hükümettedir. Ve yine bu parti adanın barış yanlısı partileri arasındadır. Peki CTP'nin yedi aydır bu konuda birşeyler yapmamasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Hasan Aka: Hayır buna tamamen katılmıyorum. Sayın Başbakanımız Talat gerçekten milliyetçi bir adamdır. Milletini ve devletini seven bir adamdır. Başkalarından daha iyi bir başbakandır. Zaten mecliste bir garmasadır gider, bence Talat başarılıdır. Bence her şey erken bir seçimle çözülecek.

Teşekkürler...

KSG: Öncelikle nerelisiniz? İş yerinize ulaşımınızı nasıl sağlıyorsunuz? Toplam ulaşımınız kaç saat sürüyor?

Naim Akbulut: Ben Akçay'da oturuyordum. Ustamız bizimle birlikte olduğu için gidip gelmemiz kolay oluyor ama 2 saat sürdüğü oluyor bazen.

KSG: Sizce nerelerde yeni kapılar açılması gerekir? Neden?

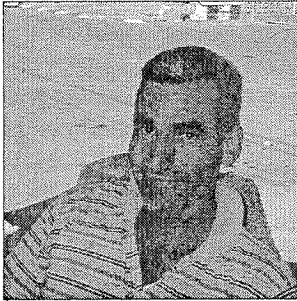
Naim Akbulut: Bence kesinlikle Güzelyurt bölgesinde bir kapı açılmalıdır diye düşünüyorum. Ki o bölgeden çıkıp Pile'ye giden insanların var. Yani onların yıpranmaması için Bostancı'da açılması düşünülen kapının bir an önce açılması gerekmektedir.

KSG: Bilindiği gibi CTP-BG yedi aydır hükümettedir. Ve yine bu parti adanın barış yanlısı partileri arasındadır. Peki CTP'nin yedi aydır bu konuda bir şeyler yapmamasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Naim Akbulut: Bu konuda kesinlikle CTP'nin girişimleri olmalıydı. Yani biz burada her şeyimizi Güvenlik Kuvvetlerine bağlamadık. Bizler bunu gerçekleri isteseydik bence kimse karşımızda duramazdı. CTP kapıların açılmasını gerçekten istememektedir. Yani CTP kapı açmak için Güvenlik Kuvvetlerini mi dinleyecek? Bu bence büyük bir saçmalık. Zaten artık Kıbrıs Türk Halkı Güvenlik Kuvvetleri'nin nasıl bir yapıya sahip olduğunu, bugüne kadar neler yapıp neler yapmadığını görmüştür ve güvenmemektedir. Yani asker istemez diye yapmayacak mıyız? Bu çok yanlış bir yaklaşım olurdu. Yani referandum zamanı asker barış da istemezdi "evet" de istemezdi ama biz isterdik ve yaptık asker falan da dinlemedik. Farklı bir konu da var buna benzer. Yani hangi ülkede görülmüştür ki, bir ülkenin polis teşkilatı Güvenlik Kuvvetlerine bağlı olsun? Bu gerçekten büyük bir saçmalıktır. Bunlara da bir çözüm bulunmalıdır.

Eğer gerçekten kurtulmak istersek Ada'da en çok ezilen biz işçilerin ayaklanması ve birlik olması gerekmektedir. Çünkü halkımızın çektiği eziyetler artık canlara tak etti. Bunun bir an önce düzelmesi gerekmektedir.

Teşekkürler....

KSG: Öncelikle nerelisiniz? İş yerinize ulaşımınızı nasıl sağlıyorsunuz? Toplam ulaşımınız kaç saat sürüyor?

Ramadan: Ben Yeşilyurt'da oturuyorum. Yeşilyurt'tan kalkan bir minibüsle Ledra Palace Kapısına geliyoruz. Buradan da ustamız bizi alıp işyerimize ulaştırıyor. 2 saat gidiş 2saat da gelişle 4 saatimiz sadece yolda geçiyor.

KSG: Sizce nerelerde yeni kapılar açılması gerekir? Neden?

Ramadan: Bana sorarsanız bir iki kapı değil tüm sınırların açılması gerekmektedir. Çünkü bunu hak ettiğimizi düşünüyorum.

KSG: Bilindiği gibi CTP-BG yedi aydır hükümettedir. Ve yine bu parti adanın barış yanlısı partileri arasındadır. Peki CTP'nin yedi aydır bu konuda bir şeyler yapmamasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Ramadan: Ben bunu değerlendirmesini yapardım ama bu güne kadar CTP-BG'i desteklediğim için istemem bu konuda birşey söyleyim. Çünkü eskiden tam tersini söyledik. Adamıza barış gelecek, bütün kapılar açılacak.... biz şimdi bunların arkasında değiliz yani ters tepti. Bizler Türk Toplumu olarak aslında barış süreci için çok şey yaptık. Ama Rum tarafı bu barışı ciddiye almadı ve bizim kadar desteklemediler. Asıl şimdi bize düşen şey Kıbrıslı Rumları ikna etmek ve ikinci referandumda "Evet" çıkmasını sağlamaktır. Başka çıkar yolumuz olduğunu düşünüyorum.

Teşekkürler...

Avrupa Anayasası Ne Durumda?

■ Ekimden önce elle tutulur herhangi bir şey yok, fakat basitleştirilmiş bir yönetmelik hazırlanabilir!

Hazırlayan: Evren Maner

Avrupa Birliği'nin geleceğini belirleyen AB anayasası 25 AB ülkesi tarafından yaratılmaya çalışılıyor. Bugün AB içerisinde siyasal sorunu yaratan en önemli faktörlerden biri de üye ülkelerin ekonomik kalkınmalarının bir birleriyle eşit durumda olmaması. Bu da siyasal yaşama yansıyor. Karar verme anında ekonomisi güçlü ülkeler kendi kararlarını diğerlerine uygulatabiliyorlar. AB'nin şu anda içine girdiği Anayasalaşma sürecinde gelen son nokta kısaca şunlar.

■ Avrupa'ya ait bütün anlaşmaları tek bir dosya altında birleştirilerek Avrupa Birliği şemsiyesi altında toplamak.

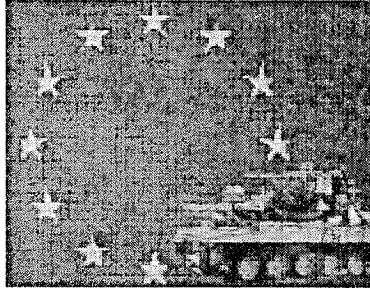
■ Temel Haklar Çizelgesini ilk kez AB hukukuyla birleştirmek. Bu aynı zamanda bir çok sosyal ve siyasal hakları içeriyor fakat bu AB hukukunda sınırlı şekilde yer alıyor.

■ Daha önceden Avrupa Adalet Mahkemesi tarafından hazırlanan AB hukukunu ulusal hukukun üstüne çıkarmak.

■ AB içerisinde Ortak savunma mekanizmasının oluşturulabilmesi.

■ Yasadışı göçmenlere karşı çoğunluğun oyuyla AB çapında ortak girişim için çalışma başlatılması.

Aslında esas ana konu Aralık ayına kadar AB'nin askeri alan-

da nasıl karar alacağı ve de oyların ağırlığı olacaktır! AB demokrasisi temelinde planlanan orijinal plan 25 AB üyesi ülkenin yarısının oy vermesi halinde ve bu ülkelerin AB nüfusunun %60'ını oluşturmaları dahilinde kararlar geçecekti. Şu anda AB'ye yeni üye Polonya ile kuruculardan İspanya'yı Almanya, İngiltere ve Fransa'ya karşı cephelemiş bir şekilde görüyoruz. Bunun sonucu olarak yeni anlaşmada 25 AB üyesi ülkenin %55'inin oy vermesi ve bunun AB nüfusunun % 65'ini oluşturması şart konuldu. Böylece Polonya ve İspanya kararlara karşı gelebilecek.

Gelecek seçimlerde İngiltere'de başı belada olan Blair ise Vergilendirme sistemi hakkında AB'ye akıl satarak Euro'ya geçişi engellemekle meşgul. Almanya ve Fransa ise NATO zirvesinin ardından AB ordusunun kurulması halinde artık NATO'nun varlığının gereksiz olacağını günlük gazetelerinde sık sık vurgu-

luyorlar. AB'nin başını çeken ülkelerin bu yöndeki eğilimleri Amerika'nın hazırladığı Büyük Ortadoğu Projesi'ne ne denli etki yapar ileriki dönemlerde belli olacak fakat şu anda göze çarpan en büyük karmaşa AB'nin bir çok yasayı ve kurumu tek bir anayasada toplamaya gayret gösterirken, ülkeler arasındaki ekonomik uçurumun artmasını bir türlü durduramaması. Dünyada kurulan ekonomik örgütlerin kaderi liberal ekonomiler uygulandığı sürece hep aynı olmuştur. Kapitalizmin eşitsiz gelişme yasasının en basit örnekleri. Bugün NAFTA kuruluşu altında olan Latin Amerika'da da aynen böyle olmakta. Olmasaydı Amerika ile Meksika'nın yıllık gelir ve giderleri eşit olurdu. Açıkçası, küçük tekerleklerin çektiği koca AB treni ilerlemekte ama bir sonraki durakta ne olacağı pek bilinmiyor. Yasa dışı göçmenlere karşı kararlar almayı düşünen AB'de etrafı surlarla çevrili bir kaleyi andırıyor. İşgalin ve sömürünün ardından evlerine geri dönen muhafızlar kalede güvenlikte. Ne de olsa orta Asya'nın yarısından çoğu AB'li dev şirketlerin fabrikalarına ev sahipliği yapıyor. "Ucuz işçi AB'ye değil, AB ucuz işçiye gitmeli" formülüyle de göçler AB ülkelerinden uzak tutuluyor.

Dünya deniz kirliliğine bir katkı da Lefke CMC'den

1974 sonrasında ABD'li işletmeler tarafından atıl olarak bırakılan CMC tesisleri büyük bir çevre felaketi olarak gündemde. Bölge sakinlerince "kanseri yatağı" olarak da ifade edilen bu tesislerin en son özel bir şirkete kiralandığı bildirilmişti. Lefke belediye başkanı Mehmet Zafer'in Lefke Aplıç kapısının açılması talebi ile yaptığı açıklamada özel şirketin de tesislere el atmadığını, çevrenin bu felakete yaşamak zorunda bırakıldığını bildirdi.

Tıp-İş Başkanı Şeherlioğlu: Hastanelerde personel açığının ve teknik donanımın sağlanması gerekir

Tıp-İş Başkanı Şeherlioğlu grev sırasında yaptığı basın açıklamasında şu noktalara dikkat çekti:

Hastanelerde 10 yıl önceki sorunların hala devam ettiğini belirtti. Kendilerinin sağlık servislerindeki kaliteyi artırmak için tedbir alınması yönündeki önerilerinin yerine getirilmediğinden kaynaklanan bu sorunların da önlenemediğini açıkladı. Hastanelerdeki personel açığının ve teknik donanımın sağlanması gerektiğini, aksi takdirde kaliteli hizmet sunulamayacağını ve çalışan ile halkın karşı karşıya getirileceğini vurgulayarak sadece polisiye tedbirlerle bu sorunun çözülmeceğine dikkat çekmek için bu greve gittiklerini belirtti. Bunlar yapılmazsa 10 sene sonra da aynı sorunlarla karşı karşıya kalacağımızı açıkladı.

KTAMS Başkanı Ali Seylani ise hükümetin ivedilikle istihdam konusuna el atması gerektiğini söyledi.

Gazimağusa Devlet Hastane'sinde bir doktorun darp edilmesine karşı 12 Temmuz tarihinde uyarı grevi yapıldı. Tıp-İş ve KTAMS sendikalarının katıldığı greve Gazimağusa Hekim ve Diş Hekimleri Dayanışma Derneği de destek verdi.

Nazlıca

Nazlı Şahin

KÖLEM OL GEL BANA PAKETLER HAZIRLAYAYIM SANA...

Kıbrıs üzerinde oynanan oyunlar bugünlerde ABD-AB paket savaşına dönüştü. Adada seçim ve referandum döneminde süren siyasal çekişme, şimdi de ekonomik paketler üzerinden yürütülüyor. AB'nin KKTC için ekonomik bir paket hazırlamasının ardından karşı hamle ABD'den geldi. ABD, 30 milyon dolarlık bir yardım paketi hazırladığını açıkladı.

Başbakan Talat siyasal olarak da tanınmayı beklerken, AB ve ABD açıkladıkları ekonomik yardımlarla hükümeti ve halkı etkilemeye çalışıyor. AB'nin ticari birtakım haklar veren ve 2004-2006 arasında 300 milyon Euro'yu bulan mali yardım paketine karşılık ABD, önce Dünya Bankası'nı devreye soktu, ardından da kendisi bir yardım paketi hazırladı. ABD'nin yardımının 30 milyon dolar olacağı bildiriliyor.

ABD Dışişleri Bakanlığı'ndan bir üst düzey yetkili, "Ekonomik izolasyonu hafifletmek ve uzlaşma fikrini canlı tutmak amacıyla tasarlanmış bir yardım paketi üzerinde çalıştık" görüşünü savundu.

ABD Temsilciler Meclisi Tahsisler Komitesi sözcüsü John Scofield ise, Bush'un yapılacak yardımın başka projeler için daha önceden onaylanmış fonlardan karşılanması önerisinin kabul edildiğini duyurdu. Öte yandan Washington'daki düşünce kuruluşlarından Stratejik ve Uluslararası Çalışmalar Merkezi'nden Kıbrıs ve Türkiye uzmanı Bülent Alırza da, "Bu parayla ABD Kıbrıs'taki Türk tarafının acil ihtiyaçlarını karşılamalarına yardım ediyor. Ayrıca Washington'un adadaki ekonomik eşitsizliği gidererek adanın yeniden birleşmesini sağlamak istediği yönünde açık bir mesaj veriyor" dedi.

ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Richard Boucher ise, AB örneğini izleyerek, ABD'nin de KKTC'ye yönelik ekonomik yaptırımları kaldırmayı tasarladığını söylüyor. Boucher, geçtiğimiz günlerde düzenlediği basın toplantısında, AB Komisyonu'nun, Kıbrıslı Türklerin ekonomik izolasyondan kurtarılmasını hedefleyen öneri paketini onaylamasını değerlendirdi. Boucher, "Şu an açıklanacak bir şey yok, ancak bu önlemler konusunda sizi kısa zaman içinde bilgilendirmeyi umuyorum" dedi.

ABD ve AB ziyaretlerinin ardından Talat'a vaad edilenler bu paketlermiş demek. Kölem ol gel bana, paketler hazırlayayım sana...

Talat'ın AB ziyareti sırasında KKTC meclisi adına Ferdi Sabit Soyer bir açıklama yapıyor, "Hükümet çalışmaları konusunda anlaşma sağlanamamıştır, erken seçim kararı alacağız, Talat Avrupa'dan döndüğünde açıklayacak". BDH Başkanı Akıncı, Dışişleri Bakanlığı konusunda mızıkçılık yapınca koalisyon suya düşüyor gibi gösteriliyor Kıbrıs Türk halkına.

Aslında bütün bu gelişmeler önceden ayrıntılarıyla yazılmış bir senaryonun oyuncular tarafından yavaş yavaş sahneye konmasıdır. Şimdi, burada hakkını verip Talat'ı kutlamak lazım, rolünü çok başarılı bir şekilde oynuyor. Filmin konusu, Kıbrıs Türk halkı emperyalistlere nasıl peşkeş çekilir, çözüm isteyen yığınlar hangi vaatlerle nasıl kandırılır ve çözüm yerine üç beş kuruşa nasıl satılır? Bence, birkaç dalda Oscar'a aday gösterilmelidir Talat ve CTP.

Şimdi yeniden seçim teraneleri ortalıkta dolanıyor, yine herbiri kürsülere çıkıp "Çözüm ve AB, çözüm ve Anavatan" vs. gibi vaatlerle hiç çekinmeden yeniden halkın karşısına çıkıp konuşacaklar.

Nedense her kesim çözüm istiyor ama Kıbrıs'ta çözüm yerine çözümsüzlük hep başrolde kalıyor.

Aslında nedeni açık ve net. Emperyalist canavarlar her istediklerini rahatça yapabilmek için, halkların biraşaya gelerek kardeşçe yaşamasına her zaman engel olurlar. Halkların kendilerine rahatça köle olmalarını sağlayabilmek için her zaman savaşı tercih etmezler, bazen de parasal kaynaklarını kullanırlar.

Kıbrıs Türk halkı köle olmak istemiyorsa, yıllardır çektikleri acıyı ve bu gün "sizi bu acılardan kurtaracağım" diyerek hükümet olanların yaptıklarını iyi değerlendirmeli ve emperyalistlerin karşısında kendi gücünü ortaya koymak için mücadele etmelidir.

Parka

Ziya Çelik

Seçimler ve KSP

Kıbrıs Sosyalist Partisi (KSP), olası seçimlere kendi programıyla girme kararı aldı.

KSP'nin hedefi nedir?

Öncelikle akla gelen birinci soruyu çok kabaca bir yanıtlamak gerekli...

KSP'nin hedefi, Kıbrıs, Türkiye, Yunanistan ve İngiltere işçi sınıfı, emekçileri ve devrimcileriyle birlikte, Kıbrıs'ın kurtuluşunu sağlamak için oluşturulacak olan Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti'ni zafere taşımaktır.

Kıbrıs'ın emperyalist boyunduruktan kurtarılmasını, sosyalist bir Kıbrıs yaratmayı hedeflemektedir.

Bu, KSP'nin hedeflerinden sadece bir tanesidir.

Ayrıntılı bilgi isteyen okurlarımız, KSP programına bakabilirler.

Akla takılan ikinci soru ise şu;

KSP, kurulduğu zamandan beri devamlı ortak mücadele, birlikte hareket olgularını savundu, bu amaçla BDH'nin oluşmasına öncülük etti.

Aralık seçimlerine de BDH içinde girdi.

Peki şimdi ne oldu da KSP bu seçimlerde birlik-telikten yana değildir?

Anlaşma elde edilmedi, çözüm olmadı, buna rağmen birlikte mücadele dururken neden KSP kendi programıyla seçimlere giriyor?

Bunlar yanıtlanması gereken sorulardır.

KSP, ittifak siyasetini, siyasetinin temel taşlarından biri yapan bir partidir.

Bunu da her zaman her yerde söyler, bunu elde etmek için çabalar, BDH zamanında olduğu gibi tavizler de verir.

Ancak BDH, bu ittifak, halkın o devrimde kabul ettiği 26 Aralık ortak deklarasyonuna uygun olarak kurulmuştu.

Halkın istençlerine yanıt vermesi ve anlaşmaya ulaşana kadar birlikte mücadele istencinden ortaya çıkmıştı.

Bunun yanında KSP, Annan Planı türünden, emperyalizmin hazırladığı hiçbir "reçete"nin Kıbrıs sorununu çözemeyeceğini, ancak emperyalist de olsa bir anlaşmanın önünde engel değil destek olacağını, ama yine de emperyalizmin bu sorunu çözemeyeceğini, tek çözümün Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti ile gerçekleşeceği tezinin bir kez daha ispatlan-

ması amacıyla bu mücadelenin içinde yer alması.

Bugün, anlaşma elde edilememesine rağmen, neden yine birlikte seçime girilmediği problemine gelince;

Bugün, 26 Aralık ruhu küçük çıkarlar peşinde koşan partiler tarafından katledilmiştir.

Bugün, temel stratejilerini bile savunamayan konuma gelen partilerin anlaşma yönünde samimiyet göstereceği ve bunun için çalışacağı olgusu ortadan kalkmıştır.

Bugün, Ada'nın sadece Kuzey'inde değil, Güney'inde de ortak bir kitle hareketi yaratılmadığı sürece, emperyalist de olsa bir anlaşmaya ulaşma imkanı sıfırlanmıştır.

Bugün, emperyalizmin bu sorunu kördüğüm haline getirmesi, çözememesi sokaktaki insanımız tarafından kavranmıştır.

Tüm bu şartlar altında yapılması gereken, doğru zamanın belirlenmesi ve halka ikinci bir seçeneğin, devrimci seçeneğin götürülmesidir.

Anlaşma, kimilerinin dediği gibi, biz destek vermediğimiz, önünde engel olduğumuz için değil, tam tersi, bizim de (sonucunu bile bile de olsa) yoğun çabalarımıza rağmen gerçekleşmedi.

Demek ki "kabahat" bizde değilmiş. Halkımız da bunu net olarak gördü,

anti-emperyalizm düşmanlarının maskesi yerlerde süründü.

Peki bu aşamadan sonra ne yapılmalı?

Halkımızın tüm somut gerçekliği yeterince görmesi, bu sorunun "çözümü"nin salt "Çözüm ve AB" sloganı ile olmadığı, bunun karşısında olan anti-emperyalist bir siyasetin varlığının devrimci bir alternatif olarak halkımıza gösterilmesi gerekliliği günün sorunudur.

Biz bunu BDH zamanında da, KSG olarak da, 96 yılından beri bıkmadan usanmadan yapıyoruz.

Bu seçim döneminde de yapacağız, bu sefer KSP olarak seçime girerek yapacağız.

Peki ittifaklar maziye mi gömüldü? Elbette hayır!

Ülkemizi emperyalizmden kurtarmak isteyen, bu Ada'da gerçek barış, özgürlük ve dahası sosyalizm isteyen herkese kapımız açıktır.

KSP, anti-emperyalist olan tüm unsurlarla AEBCH temelinde ittifak yapmaya hazırdır.

Emperyalizmin maskarası olmuşlardan bıkan halkımızın yeri KSP'dir, onun anti-emperyalist çizgisidir.

Emperyalizmi defetmeden bize huzur olmayacağını bilenlerin yeri, KSP'dir.

Kıbrıs Sosyalist Partisi

"Ortak Vatan İçin" Dayanışma Piyangosu Çekilişi Yapıldı

Kazanan Numaralar:

- 1- Tam set KIRBY ev bakım ve temizlik sistemi : 01174
- 2- Laptop (profesyonel) :03748
- 3- Yıldız av tüfeği (bindirikli mobil şoklu): 01972
- 4- Scooter motor (yetişkinler için): 02660
- 5- Fuji dijital fotoğraf makinesi: 04722
- 6- Fuji dijital fotoğraf makinesi: 00569

Not: piyangomuz 9 Temmuz 2004 tarihinde Noter Enver Sedat Simavi huzurunda çekilmiştir.

3 (üç) ay içerisinde aranmayan hediyeler Kıbrıs Sosyalist Partisi'ne kalacaktır.

Kıbrıs Sosyalist Partisi
Genel Sekreteri
Kazım Öngen
9 Temmuz 2004

yurttaşım gardaşımu 14

tebeşirle bir numara yazdı ormancı/
gövdesine şervinin.
meydanda yalınız,
dimdik şaşkın.
dalcıklarını saydım.80 bin
şimdilik.

yanık sakızın acısını ondan önce duydum ben.
o koca gövde ciğerlerime çöktü/
yere vurmadan önce.
ondan önce attılar beni bir kamyonun kasasına
yalpalaya yalpalaya
çukurlarına düşerken
tutsak ülkemin.

göçmen çocuğun elinden kurtulan ipli ay/
takılmadan geçecek tepesine artık.
ama kalbe saplanan oku iki harfle/
kazıyacak/
biri mi kalacak/
Enfield'in kabzasına?

tebeşirle bir numara yazdı ormancı/
gövdesine şervinin.

zincirli testereyi ondan önce duydum ben.
çelik dişleriyle hırlarken savunmasız fidanlara
sarılan, tokalaşan, yafta tutan, bildiri dağıtan kollarını/
tek tek doğrarken acımasız
yarım kalmış ormanında
yarım kalmış sevginin.

Bundan 11 yıl önce Sivas'ta toplantı düzenleyen bir grup ilerici aydına karşı dinci-faşistler saldırarak 37 aydını öldürdüler. Sivas Katliamı'nın 11. yılında

Sivas Katliamı Şehitleri Anıldı

bir açıklama yapan İnsan Hakları Derneği, bu vahşetin üstünün örtülmemesi için çağrıda bulundu.

Bu katliamın gerçekleştiren zihniyetin sorgulanması yanında devlet kurumlarının bu konuyu hala daha örtbas çabası içinde olduğunu açıklayan İnsan Hakları Derneği, Türkiye'nin ortasında ve önemli bir şehirde devlet kurumlarının 10 saat süren bu vahşete müdahale etmemelerini saldırının kendisinden daha çok önemli

olduğunu söyledi. Sıradan bir basın açıklamasını anında bastıran güvenlik kuvvetlerinin, Sivas'ta insanları yakmak gibi vahşi bir saldırıyı saatlerce seyretmesi aslında bu olaya göz yummaktan başka bir şey olmadığını söyleyen İHD, dönemin devlet yetkililerinin ilericileri "yananları vatandaş yanamları ise düşman gördüğü"nü demeleri ile sergiledi.

İHD ayrıca katliamı düzenleyenlerin ve bu katliamda ihmal ve teşvik olanların yargı önüne çıkarılmasını da talep etti.

Dünyadan.... Dünyadan.... Dünyadan.... Dünyadan....

AB'ye Yeni Katılan Ülkeler İşçilerini Tutamamakta

1 Mayıs'ta Avrupa Birliği'ne alınan eski Doğu Blok'u ülkelerden Haziran sonuna kadar 24,000'den fazla işçinin İngiltere'de çalışmak için İçişleri Bakanlığına yaptıkları müracaatlar kabul gördü.

İngiltere İçişleri Bakanlığı'nın yayınladığı rapor 14,000 kadar işçinin hala hazırda ülkede kaçak olarak çalıştığını göstermektedir.

Ayrı bir rapor da her yıl eski Doğu Blok'u ülkelerden AB'ye gelen işçi sayısında %25 artış olduğunu ve Mayıs ayında 99,000 işçinin Avrupa'ya işlemek üzere giriş yaptığını göstermektedir.

Bununla birlikte AB'ye alınan ülkelerden gelen işçilerin 240 kadarının devlet yardımı için müracaat ettiği ve bunların 6'sının ret edildiği, 102 kadar işçinin de evsiz oldukları için devletten yardım talep ettikleri fakat sadece 21'ine yardım götürüldüğü belirtildi.

Raporlardan çıkan bir başka ilgi çekici nokta ise işçilerin %94'ünün bekar oldukları oldu.

Bu işçiler kendi ülkelerinde daha iyi ücret almalarına rağmen İngiltere'de asgari ücrete çalıştırılmakta ve de yaşam koşullarına ayak uydurabilmek için uzun saatler çalışmak zorunda bırakılmaktadırlar.

Kendi yerli işçilerinden daha ucuza çalıştırabileceği işçilere kapısını açan İngiliz hükümeti diğer yandan da aynı zamanda kendi işçi sınıfını da bu işçilere karşı kışkırtmakta ve bu işçilerin çalışma koşullarını zorlaştırmaktadır.

İngiltere ve ABD Irak Dosyaları ile Sarsıldı

ABD meclisinin "CIA'in Irak Dosyası", Irak'ta var olduğu iddia edilen kitle imha silahları ile ilgili rapor, CIA'in Irak'la ilgili istihbarat toplamasında "dünya çapında sınıfta kaldığı"nı ilan etti. 400 sayfalık raporda CIA istihbaratlarının güvenilmez olduğunu bildiği halde kelime oyunları yaptığını ve baştan aşağıya herkesin Bush rejiminin başını çektiği emperyalistlerin Irak'a saldırması yönünde girişimler yaptığı yazıldı... Ancak rapor, Başkan Yardımcısı Dick Cheney'nin Pentagon'da oluşturduğu 'güvenlik birimi'ni incelemeyi "raporun boyutu dışında" açıklaması ile akladı.

Diğer yandan, İngiltere hükümetinin Irak konusunda aldığı kararları mercek altına almak amacıyla Lord Butler başkanlığında ve milletvekillerini de içeren bir komisyon oluşturuldu. Bu komisyona verdiği raporda Blair, "Irak'ta kitle imha silahlarının hiçbir zaman bulunamayacağını" açıklayarak başından beri iddia ettiği Irak'ta kitle imha silahlarının varlığı konusunda geldiği noktayı sergiledi.

İddialardan biri ise Saddam rejiminin kitle imha silahları üretimi için aktif çalışma yürüttüğüydü. Ancak Tony Blair'ın bu iddiası İngiliz "The Observer" gazetesinde geçtiğimiz günlerde yayımlanan bir habere göre İngiliz casus örgütünün liderleri tarafından da yalanlandı.

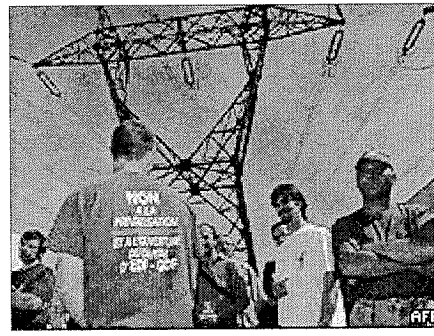
İngiliz haber kaynakları Tony Blair'ın Irak dosyası nedeniyle Haziran ayı başında istifa ettmeyi düşündüğünü ancak bazı bakanlar tarafından ikna edilerek görevde kaldığını bildiriyor. Ancak Irak Dosyası nedeniyle İngiltere'de yaprak dökümünün henüz tamamlanmadığı ayrıca gelen haberler arasındadır.

Fransız İşçiler Özelleştirmeye Karşı Kararlı

Fransa'nın enerji santrallerinde çalışan işçiler özelleştirme girişimlerine karşılık nükleer santrallerin elektriğini kestiler.

Devlet kurumu olan Electricite de France (EdF) üretiminin %3 kadarını durdurdu. Bu eylem EdF ile Fransız devletinin sahibi olduğu Gaz de France (GdF), gaz üretim tesislerinin, özel şirkete dönüştürülmesi konusunda senatonun oylamaya gitmesi ile denk getirildi.

Fransız Enerji İşçileri Sendikası, CGT açıklamasında 2,700 megawatt'a ulaşan kesintilerin sıradan insanları hedeflemediğini, Cattenom, Blayis ve Chinon bölgelerindeki EdF'ye ait nükleer enerji üretim tesislerini hedef aldığını belirtti.

Bunun yanı sıra işçiler 8 Temmuz Perşembe günü senato önünde toplanarak özelleştirme girişimlerini protesto ettiler.

Enerji İşçileri Sendikası yaptığı açıklamada özelleştirmenin sadece bir çok işçinin işten durdurulması anlamına gelmeyeceğini, aynı

zamanda yıllar öncesinden kazanılmış olan birçok işçi haklarının ve iş güvencelerinin de kaybedileceğini belirtti.

EdF işçileri 15 Haziran'da santrallerin %15'inin elektrik üretimini kapatmaları ile en başarılı protestolarını gerçekleştirmişlerdi. Bundan önce de İspanya'ya, Eyfel Kulesi'ne ve de Başbakan Jean-Pierre Raffarin evine sağlanan elektriği kesmişlerdi. Daha da önemlisi işçiler, faturalarını ödemiş ve de dolayısı ile elektrikleri kesilen ailelerin elektriklerini ücretsiz olarak yeniden sağlamaya başladılar. Hastahanelere, Sosyal Güvenlik ve de Gönüllü kuruluşlara da elektriği ücretsiz olarak sağlamaktalar.

Türkiye'de Eğitim-Sen'i Kapatma Girişimi

diğer yandan da "ana dilde eğitim" konusunda demokratik girişimleri susturmaya girişti.

KESK'e bağlı Eğitim-Sen, öğretmenlerin yoğun desteğiyle onayladığı tüzüğünde "ana dilde eğitim"i savunması nedeniyle mahkemeye verildi. Sendikanın demokratik haklarını kullanmasına tahammül edemeyenler

TC Devleti bir yandan AB'ye girmek için Kürtçe dilinde yayın yapmaya hazırlanırken

Ankara Valisi aracılığı ile Eğitim-Sen'e dava açtılar.

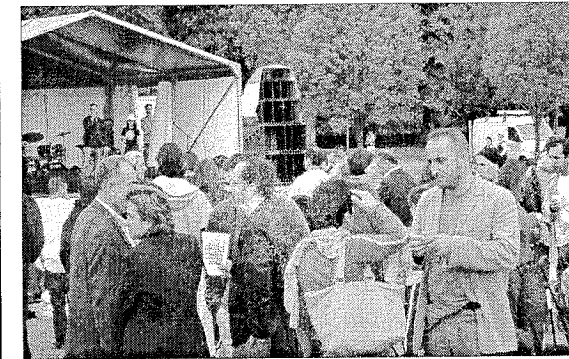
Konuyla ilgili bir açıklama yapan Eğitim-Sen Başkanı sendikanın 1955 yılından bu yana "tüm iktidar dönemlerinde eğitim emekçileri ve halka yönelik her türlü saldırılara karşı en ön saflarda" yer aldığını ve açılan davanın hiçbir hukuki dayanağı olmadığını açıkladı. Devletin resmi organları bir yandan farklı kültür, kimlik ve dillere, yurttaşların yaşadığını ifade etmesine karşı Eğitim-Sen'e böyle bir girişimle insan haklarına karşı engeller dizmeyi hedeflediğini söyledi.

Kamu Görevlileri Sendikaları Yasası'nın çıkmasından sonra dönemin Sosyal Güvenlik Bakanı Eğitim-Sen'in tüzüğünü onaylamayarak sendikaya geri göndermişti. Bunun

ardından sendika 3 Temmuz 2002 yılında tüzüğünü değiştirmiş ve bakanlık tarafından tüzük onaylanmıştır. Bunun üzerine savcılık Ankara Valisi'nin başvurusuna takipsizlik kararı vererek sonucu resmi makamlara göndermiştir.

Hal böyle olduğu halde Eğitim-Sen'in kapatma girişiminin hukuki dayanağı olmadığını açıklayan sendika yetkilileri bu davanın amacının siyasal olduğunu dile getirdiler ve davanın geri çekilmesini talep ettiler.

Buna rağmen TC devleti sendikayı kapatmak için saldırılarını artırdı. Ankara'da yapılan duruşmaya karşı harekete geçen sendika üyeleri Adliye Sarayı önünde eylem yaparak TC devletinin kurumlarının bu girişimlerini protesto ettiler.

Day-Mer her yıl düzenlediği ve bu yıl 15'incisi yapılan Barış İçin Birlik Festivali 3-12 Temmuz tarihlerinde yapıldı. Festivalin birinci günü şiir dinletisi ile başladı. 4 Temmuz Pazar Günü "Medeniyetler Çatışması mı?" paneli düzenlendi. Panel'e Türkiye'den EMEP başkanının da katılacağı açıklanmıştı. Ancak İngiliz konsolosluğuna vize için başvuran EMEP başkanına Eylül ayında randevu verilerek İngiltere'ye gelmesi engellendi.

Panel'e konuşmacı olarak katılan Evrensel Kültür'den Nuray Sancar ve Day-Mer yönetim kurulu üyesi Veli Yalın bugünkü çatışmaların altında medeniyetler çatışması olup olmadığını anlattılar.

Nuray Sancar Medeniyetler Çatışması anlayışının 1993'te ABD'de Samuel Huntington tarafından ortaya atıldığını, Huntington'un dünyayı

sekiş medeniyetler çatışması olarak tanımlamasından vazgeçerek "ılımlı" ve "radikal" İslamcılar olarak İslam'ı nasıl böldüğünü ve Büyük Ortadoğu Projesi'nin ne anlama geldiğini anlattı.

Sancar, "bu nedenle bu çatışmalar medeniyetler çatışması değil, ABD'nin kendi hegemonyası için bir çatışma olduğunu gösteriyor. Dolayısı ile Medeniyetler Çatışması tezi artık kullanılmıyor" diyerek konuşmasını tamamladı.

Panele konuşmacı olarak katılan Veli Yalın da 11 Eylül saldırılarından önce İngiltere'de yaşanan olayların olduğunu, bunlardan örnek olarak Oldham ve Bradford çatışmalarını gösterdi.

Bu çatışmalardan sonra hazırlanan hükümet raporunda, çatışmaların kaynağının İngiltere'de yaşayan Asyalı ve Müslümanların İngiltere'ye ayak uyduramaması olarak tanım-

landığı, oysa bu bölgelerin en yoksul bölgeler olduğunu anlatan Veli Yalın, İçişleri Bakanı Blunkett'in basın aracılığı ile Müslümanların yaşamını gündeme getirdiğini söyledi.

11 Eylül saldırılarından sonra İngiliz hükümeti İslamcı teröre karşı nasıl korunacağını gündeme getirdi. Ancak bu gündemde tutulurken Blair hükümetinin Thathcer hükümeti gibi bir dizi yasaları da geçirdiğini anlatan Yalın, 2002-2003 yılları arasında 870 bin kişinin polis tarafından tutuklandığını söyledi. Tutuklananların %40'ının Asyalı olduğunu söyleyen Yalın, yabancılara karşı bir saldırının varlığından söz etti.

Diğer yandan ise, Irak savaşına karşı çeşitli medeniyetlerden insanların nasıl ortak mitingler düzenlediğini anlatan Veli Yalın, iddiaların aksine medeniyetler savaşı tanımının doğru olmadığını söyledi.

Hafta arası çeşitli etkinlikler düzenleyen Day-Mer 12 Temmuz Pazar günü de Clissold Park'ta halka açık etkinlikler düzenledi. Binlerce kişinin katıldığı etkinliklerde gün boyunca çeşitli medeniyetlerden müzik ve folklor gösterileri düzenlendi. Kurulan tezgahlarda çeşitli örgütler festivale katılan kitlelerle kurdukları stantlarda bilgi verdiler.

Day-Mer Festivali

Kültür-Sanat...Kültür-Sanat...Kültür-Sanat...Kültür-Sanat...

Değil mi ki korkudan dili bağlı sanatın,
Değil mi ki çılgınlık sahip çıkmış düzene,
Doğruya doğru derken eğriye çıkmış adın,
Değil mi ki kötüler kadı olmuş Yemen' e
William SHAKESPEARE

Marx'ın da pek sevdiği bir Latin sözünü anımsıyorum
Nihil humanum mihi alienum est
Bu sözün altına ben de imzama basıyorum
İnsana ilişkin ne varsa kabulüm
Şu hümanistler hariç
Can Yücel

Kulis

Halil Yılmaz

BERTOLT BRECHT HAYATI, OYUNLARI, TİYATRO ANLAYIŞI VE TÜRK TİYATROSUNA ETKİLERİ

Sayı 124'ten devam...

2-DİDAKTİK OYUNLAR VE İLK SÜRGÜN YILLARI (1930)

1930'larda Brecht şaşırtıcı bir girişimde bulunur. Faşizan eğilimlerin güçlendiği, insanların hayatına doğrudan etkide bulunduğu bir dönemde sanatsal olma kaygısından çok politik olma kaygısının savunulması gerektiğini iddia eder. "Estetik arayışları, politik bir tiyatronun önünü tıkamaktadır", öyleyse, "estetik, tiyatrodan kapı dışarı edilecektir". Liselerde, fabrikalarda, sendikalarda insanların oynayıp sergileyebilecekleri didaktik oyunlar yazar. Bunlar iyilik, vatanseverlik, dindarlık temaları içeren kısa oyunlardır. (Baden Baden, Evet Diyen Adam, Önemler, Kuralla Kuraldışı gibi) Birey kavramı yerine, toplumsal bir mücadelenin ürünü olan yığın-insan kavramını eksen alır. Oyuncular sürekli rol değiştirerek oynar; oyuncular olayın tanığı, seyirciler ise yargıya varacak insanlardır. Brecht sonradan, bu oyunları politika ile tiyatronun arasındaki ilişkinin nasıl olabileceğine ilişkin birtakım egzersizler olarak değerlendirir.

Brecht'in didaktisizmi ilk kez estetik bir form içinde kurgulamaya çalıştığı oyun, MEZBAHALARIN JOHANNASI'dır. (1932). O döneme kadar yazdığı en uzun oyundur. Dramatik bir nitelik taşır. 1929 Chicago'sunda, yoksul kesimlerle yönetici kesimin mücadelesi konu edilir. Oyunda, Johanna adlı, iyilik-sever, dindar bir kadın tasvir edilir. Yoksul kesimlerden yanadır, ne var ki, hiçbir zaman onları yoksullaştıran insanların karşısında yer almaz. Çünkü, dindarlığın, tanrı sevgisinin ve ahret inancının insanları dürüstlüğe teşvik edebileceğine inanır. Yoksulların şiddet içeren eylemlerine karşı, Hristiyanlık inancını, yumuşaklığı ve insan sevgisini önerir. Son nefesini verirken, bu tavrıyla aslında yöneticilerin yoksullar üzerindeki hakimiyetini sürdürmesine katkıda bulunduğunu fark eder. Vicdan azabı içinde ölürken şiddeti savunur. Dini bir iyiliğe, dürüstlüğe ve inancıya karşı takınılan bu siyasal tavır, Brecht'in diğer oyunlarında

da sıkça yer alır, ama hiçbir oyunda bu oyundaki gibi başlı başına konu edilmez. 1932'de Brecht benzer bir oyun girişiminde daha bulunur; ANA. Bir Gorki uyarlamasıdır. Bir devrimci annesinin sınıf bilinci kazanmasını konu edinir. Annenin içindeki 'Johanna' oyun boyunca dönüşür ve bir devrimci haline gelir. Oyunun gösterimi yasaklanır. Çünkü, Naziler iktidara gelir.

Nazi iktidarı ile birlikte Brecht'in ilk sürgün yılları başlar. Amerika'ya gidene kadar iki önemli denemede daha bulunur. Birincisi; anti-faşist oyunlar, ikincisi; Aristotelian bir oyun: CARRAR ANANIN TÜFEKLERİ (1937).

Ancak 1936'da Danimarka'da sahnelenebilen YUVARLAK KAFALAR, SİVRİ KAFALAR Brecht'in ilk anti-faşist oyunudur. Oyun, Shakespeare'in Kısasa Kısas oyunundan uyarlanma, faşizmin uygulamalarının hicvedildiği bir güldürüdür. Hitler benzeri ırkçı bir dük insanları yuvarlak ve sivri kafalar olarak ikiye ayırır. Bu oyun ile birlikte, popüler bir anlatım tekniği olarak mizaha başvurulması tekrar gündeme gelir. 1938'de yazılan 3. REICH'İN KORKU VE SEFALETİ ise propagandist bir yön içerir; mizahın yerini politik saldırı alır. 1941'de tamamlayacağı, ama faşizm karşıtı oyunları arasında değerlendirilebilecek olan ARTURO U'NİN ENGELLENEBİLİR YÜKSELİŞİ ise bu oyunların en niteliklisidir. Dramatik bir kurgu oluşturulur ve faşizan eğilimin yükselişi kaçınılmaz bir durum olarak değil, tarihsel olarak engellenebilir bir gelişim olarak gösterilir.

1973'te yazılan CARRAR ANA'NIN TÜFEKLERİ, Aristotelian bir yapı içerir. Brecht, bu oyunda Aristotelian Tiyatro'nun olanakları üzerinde politik bir denemede bulunur. Aristotelian bir oyunun gerekli toplumsal koşullar içerisinde provoke edici bir niteliğe bürünebileceğini düşünür. Carrar Ana'nın Tüfekleri üzerindeki çalışmalarından sonra Brecht'in büyük oyunlarına girişecek olması, bu oyunun ilginç bir deney olduğunu gösterir.

Tolstoy'la

Lev Nikoleviç Tolstoy 9 Eylül 1828'de Tula'da bulunan ailesine ait Yasyana Polyana Malikanesinde zengin bir toprak sahibinin oğlu olarak doğdu. Küçük yaşta öksüz ve yetim kalınca, eğitimi için Kazan'a halalarının yanına gönderildi. Daha bu yaşta Pascal, Platon, Dickens gibi klasikler okumaya başladı ve kendine bir yaşam felsefesi belirlemeye karar verdi. 1843'te Doğu dilleri okumak üzere Kazan Üniversitesi'ne girdi, kısa süre sonra Hukuk Fakültesi'ne geçti. 1847'de burayı da yarım bırakarak Yasyana Polyana'ya geri döndü. 1851'de, yirmi üç yaşındayken, düzensiz hayatının yarattığı boşluğa son vermek ve alacaklılarından kurtulmak için orduya yazıldı ve 1854-55 arası Kırım'da topçu teğmeni olarak savaştı. Bu dönemde otobiyografik eserler olan Çocukluk, İlk Gençlik ve Gençlik'i ve ayrıca Tipi, İki Süvari Subayı ve Toprak Ağası'nın Sabahı'nı yazdı. Bu ilk başarılarından sonra kendini edebiyata adamaya karar verdi. Savaşın sona St. Petersburg'a gitti, fakat burada birini radikal demokrat N. Cernişevski, diğerini muhafazakar liberal I. Turgenyev'in temsil ettiği iki edebi kampla anlaşılmayarak 1857'de İsviçre, Almanya ve Fransa'yı kapsayan bir seyahate çıktı. Bu dönemde eğitim kurumlarıyla ilgilenmeye başladı ve Rusya'ya dönerek köylü çocukları için bir okul açtı. 1860'ta ikinci bir Avrupa seyahatine çıkarak buradaki eğitim kurumlarını ayrıntılı şekilde inceledi. Aynı dönemde Batı'nın yapay ve maddeci uygarlığını insanı bozan bir etken olarak görmeye başladı.

Rusya'ya döndüğünde serflik kaldırılmıştı. Tolstoy kendi bölgesinde eski serflerle toprak sahipleri arasındaki toprak ve borç anlaşmazlıklarını çözmek üzere yargıç oldu. 1862'de komşu çiftliğin sahibi olan bir doktorun kızı Sofya Andeyevna Bers'le evlendi. Bu evliliğinden on üç çocuğu oldu. Mutlu bir aile hayatı sürdürdüğü bu dönemde, Kazaklar, Sivastopol Hikayeleri ve ilk büyük romanı olan Savaş ve Barış'ı yazdı. Ancak aile hayatının sevinçleri Tolstoy'u huzura kavuşturamıyordu. 1875'ten sonra yıldan yıla artacak bir bunalıma girdi. 1877'de yayımlanan ikinci büyük romanı Anna Karenina bu bunalımın izlerini taşır.

Tolstoy 1880'den sonra Ortodoks Kilisesi'ni, Hristiyanlıktaki ölümsüzlük düşüncesini ve her türlü siyasal iktidarı yadsıyan, kendine özgü bir tür hristiyanlık anarşizmi geliştirmeye başladı. Düşüncelerini açıkladığı "Dogmatik Teolojinin Eleştirisi", "O Halde Ne Yapmalıyız?" ve "Tanrı'nın Hükümdarlığı Kendi İçimizdedir" adlı makalelerin yayımlanmasından sonra 1901'de Kilise tarafından afroz edildi. Bu dönemde yazdığı İvan İlyiç'in Ölümü, Kreutzer Sonatı, Hacı Murat, Diriliş gibi eserleri, aynı manevi arayışa, ahlak-sızlıkla suçladığı sanatı ve dogmalar ve mucizeler üreten Kilise'yi yadsıyışına işaret eder. 1900'lerden itibaren bir yandan mülkiyet konusundaki radikal fikirleri nedeniyle ailesiyle arası açılırken, diğer yandan aydın Rus gençleri arasında giderek daha çok tanındı. Bu ikisi, derin bunalımını ve manevi yalnızlığını artırdı. 1910'da ailesini terk etmeye karar vererek yanına en küçük kızı ve doktoruyla yola çıktı. Ancak birkaç gün sonra Astapovo tren istasyonunda zatürreden öldü.

Kültür-Sanat Haberleri

LAÇO TAYFA BÜYÜLEDİ

Türkiyeli müzik grubu Laço Tayfa, 9 Temmuz'da Mağusa Otello Kalesi'nde verdiği konserle dinleyenleri büyüledi. Saat 21:00'da başlayacak olan konsere grubun 20 dakika gecikmeli olarak başlaması, dinleyenlerin alkışları ve ısıklı protestosuna neden oldu. Ancak sahneye çıktıktan sonra kaliteli müziğiyle dinleyenleri büyüleyen grup, bu gecikmeyi affettirdi.

Sahneye çıktıktan sonra seyircileri selamlayan grup, konuşmayı pek sevmediklerini ve dinleyicilerin de zaten müzik dinlemek için geldiklerini düşündükleri için müzik yapmakla yetineceklerini belirtti ve seyirciden büyük bir alkış aldı.

Halk müziğini çok büyük oranda Jazz müzik ve çok az da Türk Sanat Müziği tınılarıyla enstrümantal tarzda yorumlayan grup, gece boyunca çaldığı türkülerle dinleyicilere keyifli anlar yaşattı. Kimi dinleyiciler sıcak havaya rağmen türkülerle oyunlarla eşlik etmekten geri durmadılar.

8 kişiden oluşan grup, konser bitiminde seyircilerin coşku-lu alkışlarından dolayı tekrar sahneye çıkarak son bir türküyü daha çaldılar.

Yaklaşık 2 saat süren konserde Laço Tayfa, hızlı ritimde ağır parçaların nasıl çalınabileceğini yanı sıra, Jazz müziğinin de inceliklerini ortaya sermesi bakımından oldukça öğretici ve yararlı oldu.

Güzelyurt'ta Ortak Etkinlik

Çözüm ve Kıbrıs'ın Yeniden Birleşmesi için Güzelyurt'ta geçtiğimiz hafta sonu bir festival düzenlendi.

Kıbrıs'ın güney ve kuzeyinden katılımcıların yer aldığı festival iki toplumun birlikte, coşku içinde iyi vakit geçirmelerini sağlamıştır.

30 Kıbrıs Türk Sivil Toplum örgütü ile yeni kurulan "Çözüm ve Tekrar Birleşme İçin Omorfo Hareketi" isimli Rum örgütü birlikte düzenlediği festivale çoğunlukla Kıbrıs Rumlarının oluşturduğu kalabalık yaklaşık 2,500 kişi civarındaydı. Doğa Müzesi önünde yapılan festivalde açılış konuşmalarının ardından İki Toplumlu Koro konseri ve Halk Oyunları Ekiplerinin gösterileri ile gece dayanışma ve birliktelik mesajlarıyla sona erdi. Etkinliğe katılan AKEL milletvekili 24 Nisan'ın yolun sonu olmadığına vurgu yaparak bulunacak çözümün yabancıların çıkarına değil Kıbrıslı Türkler ve Rumların çıkarına olması gerektiğini söyledi.

Sosyalist Gözlem

Özdemir Göçer

BİRŞEYLER YAPMALI, AMA NE..?

12 temmuz 2004 tarihli Afrika gazetesinin Afrika'dan Mektup köşesinde Kıbrıs halkına yönelik bir sitem var.

Özetle, emperyalist güçlerin Kıbrıs'ta 2 ayrı devlet yaratma yolunda olduklarını anlatan yazıda, Kıbrıs'ın iki tarafın da insanların çözümüden ümidlerini kestiği, çözüme inanan kimsenin kalmadığı anlatılıyor.

"Kimse "bizim mücadelemiz uzun soluklu bir mücadeledir" diyen politikacının sesini duymak bile istemiyor." denilen yazı şu sözlerle noktalanıyor; Şimdi ah vah edip duruyoruz baktıkça hal-lerimize..."

Başımıza seçtiklerimizden de umut kalmadı.

Ama madem ki her gecenin bir gündüzü var, her tünelin de bir çıkışı olmalı...

Birşeyler yapmalı...

Ki hayat razı olsun bizden...

Şimdi...

Hemen..."

Buraya kadar Afrika yazarı ile hemfikirim.

Ama bu yazıda ve Afrika'da yayın-

lanan bunun gibi sayısız birçok yazıda önemli bir eksiklik var.

Bu yazılar halka alternatifin ne olduğunu söylemiyor. Çare üretmiyor. Bu haliyle de halkı uyarıcı, mücadeleye teşvik edici olmak yerine halkı karamsarlığa, umutsuzluğa ve sonuçta nemelazımcılığa itiyor.

Belki Afrika yazarlarının niyeti bu değil, ama elde ettikleri sonuç ne yazık ki bu!

Halbuki çare vardır. Çare örgütlü halk kitlelerinin yaratacağı güce güvenerek, onları barış için, demokrasi için mücadeleye sevkettir. Örgütlü mücadeleye...

Kıbrıs sorununu yaratanların O'nu çözemeyeceklerini ısrarla halka anlatmaktır çare.

Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesinde Kıbrıs'taki bölünmüşlüğü iki devletliliğe dönüştürmenin emperyalistlerin stratejik bir hedefi olduğunu, Annan Planı ve tüm benzer emperyalist çözüm planlarının emperyalist güçlerin hedeflerine ulaşmalarını sağlamak için üretildiğini, bu planlardan çözüm beklemenin hayal olduğunu, sadece yeri ve zamanı geldiğinde emperyalistlerin silahlarının geri tepmesini sağlamak

amacıyla bu planları kullanma fırsatlarının doğru değerlendirilmesi gerektiğini anlatmaktadır çare.

Referandumda iki evet veya iki hayır sağlamış olsaydık emperyalistlerin önemli bir oyununu boşa çıkartmış olacaktık. Ama bu fırsat milliyetçi solun dar görüşlülüğü sayesinde yitildi. Şimdi de yine aynı kesimler eliyle taksimin meşrulaştırılması ve kalıcılaştırılması yolunda hızlı adımlar atılıyor.

Afrika'nın bu konudaki endişeleri yerindedir.

Peki ama çare..?

Bu noktadan sonra tek çare var! Uzun vadeli ama ciddi ve planlı bir örgütlü mücadeleden bahseden, sorunu yaratanlardan çözüm beklemeyen, çözümü doğrudan doğruya halkın mücadelesinde arayan partinin söylediklerine kulak vermek.

Böyle bir partinin varlığını ve politikalarını halk kitlelerine ulaştırmak Afrika'nın "hayatın kendilerinden razı olabilmesi için" yapabileceği en yararlı hizmet olacaktır.

Kıbrıs Sosyalist Partisi'nin Anti-Emperyalist Birleşik Cephe politikası, tek çare değil midir? Soruyorum, Afrika yazarlarına ve tüm sol güçlerin

liderliklerine;

Kıbrıs'ta halkın barışı elde etmek için emperyalizme karşı, yani barışı bozan güçlere karşı etkili bir mücadelesi olmadan, ve bu mücadele kitleleşmeden Kıbrıs'ta barış elde edilebilir mi?

Bu mücadelenin başarıya ulaşabilmesi için Kıbrıs'ın güneyinde ve kuzeyinde yaşayan tüm halk güçlerinin (her milliyetten) bir araya gelmesi, güçlerini birleştirmesi gerekmez mi?

Sadece Kıbrıs'ta değil tüm Ortadoğu'da ve hatta tüm Dünya'da emperyalizmin yenilgiye uğratılması haksız savaşlara ve katliamlara son verilmesi için uluslararası platformda da bir anti-emperyalist birleşik cephe oluşturulması gerekli değil mi?

Bu sorularımızın doğru yanıtlarını verebiliyorsanız, hadi bakalım, iş başına ,

Hayatın ve ülkenizin sizden ve hepimizden razı olması için!

Herşey Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti için!

Okuyucu Mektubu

Ahmet Cenkler

Bu Memleket Bizim, SADECE VE SADECE BİZİM...

Öncelikle yazıma başlarken içimin çok dolu olduğunu söylemek istiyorum. Daha birkaç sene önceydi ve biz Denktas düzenine karşı, Eroğlu Saltanatı'na karşı, Talan Düzenine, Burjuva hakimiyetine karşı yollara çıkıp "Bu Memleket Bizim, Biz Yöneteceğiz " diye bağıryorduk . Hala daha da bağıryoruz ve bağirmaya da devam edeceğiz. Aradan günler, aylar geçti. Sokaklara dökülen halkımız barış isterken, şu anda bizleri yönetenlerin ne yaptığını ben açıkçası çok merak ediyorum. Devrim peşinde miler yoksa revizyon mu yapıyorlar ???

Cevabı basittir. Tabii ki revizyon. UBP dönemindeki gibi, Denktas zihniyeti gibi tabii ki revizyon. Ben buradan herkese bir çağrı yapmak istiyorum. Bu adadaki dava, yani bizim istediğimiz barış tamamen sömürsüz ve saltanatsız, işçimizi, emekçimizi, köylümüzü ezmeyen, Halkı fakirleştirmeyen tamamen bağımsız (AB'ye, IMF'ye, NATO'ya, Türkiye'ye, Yunanistan'a ve İngiltere'ye) bağımlı olmayan yani kendi ayakları üzerinde durabilen TAM BAĞIMSIZ BİRLEŞİK BİR KIBRIS olmalıdır. Genç arkadaşlarımız, abilerimiz ablalarımız, büyüklerimiz küçüklerimiz yani bu barış davasına emek veren destek veren herkes "en doğru barış nasıl gelir" sorusunu daima sorgulamalıdır. Öyle bir mem-

leket istiyorum ki aynen bu davada yola çıktığımız gibi deyebleyim. Sadece dilde kalan bir söylem olarak değil, eylemde de "Bu memleket bizimdir, biz yöneteceğiz" şiarını gerçekleştirebilelim ve uygulayabilelim. Neden mi? Bir düşünelim bakalım. Hem " Bu memleket bizimdir biz yöneteceğiz " diyoruz hem de öbür taraftan tamamen özelleştirmeci, tamamen AB ve Türkiye Kriterlerine uygun ve tamamen revizyonist bir yapılanma içerisine giriyoruz . Halkımızın Barış isteğine zaten kimsenin birşey demeye hakkı yok. Olamaz da. Kıbrıs Halkı her zaman Barış isteğine sadık kalmış ama Emperyalizmin ve baskıcı düzenin getirdiği zorluklar karşısında maalesef sesini istediği gibi çıkartamayan bir duruma düşürülmüştür... Peki ya şimdiki durum nedir? "Değişti" diyoruz, " Denktas artık eskisi gibi sesini çıkartmıyor" diyoruz , "Eroğlu saltanatı sona erdi" diyoruz ama ortada somut birşey yine yok. Eskiden de KKTC'yi tanıtmak peşinde koşan yöneticilerimiz vardı şimdi de KKTC'yi tanıtmak için koşuşturan yöneticilerimiz oldu sadece. Değişen tek şey Koltuk sahipleri oldu, kafalar yine aynı ...

Ben bir barış gönüllüsü genç olarak bu barışa, bu güzel adamız, bu yeşil Ada'mız sadece barışa kavuşsun, insanlar kardeş olsun, halklar kardeş

olsun diye "evet"imi verdim. Asla da pişman değilim. Çünkü benim verdiğim evet barışa ulaşmak içindi. Ben bu evet oyunu Ada AB'nin , Türkiye'nin , Yunanistan'ın , IMF'nin ve bütün emperyalist güçlerin kulu kölesi olsun diye vermedim...

İçimde bir inanç vardır. Bu Ada'ya ve bütün dünyaya bir gün öyle bir güç gelecek ki, işçimiz, emekçimiz, köylümüz, ezilen halklarımız o gün barışa uzanacak. Sömürenler, işgalciler, kan emiciler ve talancı revizyonistler o gün, işte o gün yerle bir olacak.

O gün devrim günüdür. O gün, Kıbrıs Türk halkı ve Kıbrıs Rum halkı el ele, kol kola, bu adayı sömürenleri bu adadan attığı gün olacaktır. Tam Bağımsız Anti-Emperyalist Birleşik Kıbrıs'ı, yani benim kendi deyimimle "devrimci birleşik cephe hükümetini" kurduğu gün halklar kazanacaktır .

Neymiş efendim? Devrim davası ölmüş, devrimci mücadele bitmiş !!!

Laf işte, bir düşünelim bakalım , acaba mücadeleden kaçmak , emperyalizmin kucağında çıkar ve gelecek aramak , kendi davasından dönüp Revizyonist bir yapılandırma ile devlet yöneticiliği yapmak hangi mantığa sığar?

Gün gelecek tarih Kıbrıs'ın kardeş Rum ve Türk halkını altın harflerle kitaba yazacak . O gün ben, bu mücadeleden kaçıp, gidip emperyalizme boyun eğenleri göreceğim . Davamız her zaman için Emperyalizmin zorlaması ile getirilecek olan bir barış davası yerine Halkların kardeşliği ile getirilecek olan bir barışın davası olmalıdır .

İşte biz şimdi halklarımıza, "AB nin ve diğer emperyal güçlerin baskıları" ile birlikte "halkların kardeşliği ile barışı nasıl getireceğiz , bu birleşmeyi nasıl sağlayacağız, iki halk arasında referandum sonucu oluşan bu buzlanmayı ve kırılganlığı nasıl engelleyeceğiz", bunu anlatmamız lazım. Yoksa "KKTC yi tanıtmak" peşinde koşarsak, "barış davamızı" bırakırsak halimiz ancak ve ancak duman olur ...

Son sözlerimi ise şu sloganlarımı atarak bitirmek istiyorum .

"Yaşasın Halkların Kardeşliği"

"Yaşasın Anti-Emperyalist Birleşik Kıbrıs İçin Verilen Özgürlük ve Barış Mücadelesi"

Saygılarımla ...

Okuyucu Mektubu

Derviş Bilge

Bu yazıda değinmek istediğimiz konu aslında büyük bir gerçek ama her zaman saklanan, gözlerden gizlenen bir şey...

Köylülük ve köylünün, çiftçinin sorunları...

Hafta sonunda, Mesarya bölgesinde bir köy kahvesinde geçen bir sohbeti ele alarak yazmak istiyorum. Dert küpü mü arıyoruz, sorunlu insanlar mı arıyoruz yardımcı olmak için, o zaman buyurun köylere... Gelmez misiniz? Mandıralar mı var? Koyun, inek dışkısı mı kokar? İnsanları değişik midir? Sizlere göre küçük insanlar mıdır köylüler, ey büyük beyefendiler!? Yolunuz düşmez mi köylere? Düşse bile Mercedes'lerden inmez misiniz aşağıya?.. Tabii, iner ilgilenirseniz ayağınıza bir şeyler bulaşabilir. Yabancıınız değil mi köylülere? Ama beylik laflara gelince öve öve bitiremezsiniz köylüleri...

Konuya, hatta konulara girelim.

Köylü dostlardan birisi yakınıyor: "Yahu benim iki yüz-üç yüz tane koyunum, keçim var ama bu hayvanları otlatmak, yedirecek tarlam yok. Ne arpa yetiştirebilirim, ne başka bir şey. Zaten her sene kurak, eee bir de tarlamızın olmayışı bizi mahvediyor" dedi. Cevabım, "Tamam da devlet yardımcı olmuyor mu?" oldu benim de...

Dostumuzun cevabı, acı bir gülüştü sadece...

Sonra, "Kim kime yardımcı olacak, bizim torpilimiz ya da yüksek yerlerde tanıdığımız yok ki... Devlet böyle adamı olanlara yardımcı olur, biz de kıt kanaat geçinmeye devam ederiz" oldu bana cevabı. "Doğru" dedim.

Devam etti bir başka köylü dostumuz. "Bir şey var ki çiftçiyi yok etmeye başladı ve devlet de bunları destekler sanki de" dedi. "Çok merak ettim. Nedir ama sorun?" dedim ben de. "Biz köylülerin geçimi neredendir? Tarla, bahçe, mevsimine göre ekilen şeylerdir" dedi. Evet doğru, köylü insanların geçimini sağlamasının tek yolu bu. Devam etti dostumuz: "Ama ne yazık ki bizlerin çoğunun hayvanlarını yedirecek doğru düzgün tarlası bile yok ama bazı kişilerin hayvanı bile olmamasına rağmen binlerce dönüm tarlası var ve devlet dairesinde memurluk yapıyorlar. Ama aynı zamanda çiftçilik de yapmaya çalışıyor, tarla ekiyor, karpuz ekiyor ve patates gibi normal çiftçinin yaptığı işleri de yapıyor, bir başka adama bakıyoruz emekli olmuş. Ayda 1 milyara yakın para alıyor devletten... Yüzlerce dönüm tarla ekiyor biçiyor, tamam gözümüz yok ama ekilen mahsulü biçip elden çıkarmaya gelince büyük sorunlarla karşılaşyoruz" dedi. Ne gibi deyince cevap gecikmedi ve açıkçası çok acıydı.

Köylü Sorunları

"Bu yıl patates ekim. İki üç kamyon çıktı, götürdük satmaya, fiyatı zaten ekim parasını zar zor çıkarıyor. Satmaya gidince de kontrolcüler iki kasaya baktı ve içlerinde delikli, yani kurt olma ihtimali olan üç-dört patates buldu ve "bunlar kurtlu" diye geri çevirdi, "götürün" dedi. Torpillilere ise bakılmaz bile. Mecburen geri getirdik, satılmadı. Yani bütün yılki emeğim iki dudak arasında yok oldu. Ne yaparım ben üç kamyon patatesi?! Yahu adam sen kontrolcü değil misin? Senin görevin, alınacak patatesleri ayırmak değil mi? Evet o, peki neden iki üç tane patates yüzünden bütün kamyonları geri çevirdin? Görevin gereği ayıklayacaktın ve yaptıracaktın. Kestirme yol, "geri götürün" cevabı... Bunun anlamı nedir bilir misiniz? Çiftçinin aç kalmasıdır! Kimin hakkı var bunu yapmaya?! Kim olursa olsun. Ama dedik ya en başta küçük görürler köylüyü ve ekmeğiyle oynanması normaldir onlara göre, anlamazlar halden..."

Bir başka sorun. Arkadaşımdı bunu anlatan... Yaz mevsimi nedeniyle çiftçinin en büyük gelir kaynağından biri de karpuz kavun ekimi. Dostumuz, elindekini avucundakini kavun ve karpuz ekimine harcamış. Bir gün tarım bakanı gelmiş köylere eşiyile ve tarlaları geziyorlarmış. Gördüğü yeşil yapraklı bitkiler arasından "Bunların hangisi karpuz?" demiş. Fıkra gibi, ama gerçek. Konuya dönelim.

lim. Artık karpuz ve kavun toplama dönemi gelmiş ve satışlar başlayacak. Sorun burada başlıyor. Bir memur da devlette çalışmasına rağmen, elindeki tarlalara karpuz kavun ekmiş. Satış zamanı da gelince, çiftçilerin önüne geçmiş tanıdıkları sayesinde. Bizim dostumuzun da elinde kalmış ürettikleri.

Adam hem devlette çalışsın, hem dönüp tarla ekip biçsin, mahsul çıkarsın ve çiftçiye atılan darbelere bir yenisi daha eklensin... Bu sorunlar için çözüm istendiğinde de her zamanki gibi köylüye sırt çevrilsin...

Olmaması gereken bu değildir.

Bu, kimilerinin kendi çıkarları için çiftçinin ekmeğiyle oynamasıdır. Üretilen malı ucuza almak ya da hiç almamak, sadece ve sadece köylünün hep daha geriye gitmesine ve yok olmasına neden olur...

Çözümü???

Dedik kaldık. Bu konunun çözümü ile ilgili olarak fazla bir bilginiz olmadığından dolayı bir eksikliğimizin daha ortaya çıktığını gördük. AŞACAĞIZ.

Kavgamız

ykavgamiz@yahoo.com

Yusuf ALKIM

Bir seçim furyasıdır aldı gidiyor. Herkes seçimlerin yapılmasından yana taraf görüne dursun, hiç kimse samimi bir şekilde erken seçim kararı alınabilmesi için gerekli adımları atmaya yaklaşıyor.

Özellikle statüko yanlısı UBP ve DP erken seçimi en çok dillendiren partiler iken, meclis komitesinde erken seçim önermesine ret oyu verenler yine bu partilerin temsilcileri oluyor.

Nedeni gayet basit; bu toplumun önüne koyabilecekleri herhangi bir vizyonları yoktur.

Bu nedenlerdir ki yılların kemikleşmiş statüko partisi UBP bile sözde yeni bir vizyon yaratma ihtiyacı hissedebiliyor.

Birakin bu kullanma tarihi geçmiş statükocular, toplumu kandırabileceklerini sansınlar, aslında kendileri bile bu safsatalara inanmıyor.

Diğer yandan çoğu barış yanlısı görünen partiler için de durum çok farklı değil.

Yani birtakım partiler hala daha birilerinin güdümünden kurtulabilmiş değiller.

Onlar her ne kadar erken seçim yanlısı görünseler de, aslında bu yöndeki bir kararın hangi mercilerin izniyle olabileceği net olarak ortada.

Bu nedenle değil midir ki Sn.

Erdoğan çıkıp da "Ne erken seçimi, şimdi yapılması gereken başka şeyler var." diyebilmekte.

Yani "Bu Memleket Bizim, Biz Yönetelim" diyenler hükümet olsa da, hala daha memleketimiz başka bir memleketin fiili işgali altında kalmaya devam etmekte.

Memleketimizle ilgili önemli kararlar, bizim dışımızdaki birtakım merciler tarafından alınmaya devam ediyor.

Ve bizler "Kıbrıs'ta Barış Engellenemez!" sloganları atmaya hala daha devam ederken,

Bizi yönetme işini başkalarına bırakarak, "Ülkemizi Barıştırmaya" işini de o başkalarına bırakarak, belki de ülkemizi taksim edilmeye götürüyoruz.

Ve bizler sloganlar atmaya devam ederken, oynamakta olan oyunun memleketimizde barışı engellediğinin bile farkına varamıyoruz.

Konumuz seçimler!

Yani demokrasinin en temel kuralı olan; her bir yurttaşın eşit oy verme hakkı.

Hadi gelin seçim yapalım.

Ama bu seçimler öyle "erken" veya "erken erken" seçimler olmasın.

Gelin insanlıkla, geleceğimizle ilgili bir seçim yapalım.

Ve bu kez kimin hangi koltuğa oturacağını belirlemek için değil,

Bir Seçim Yapmak

insanlık için nasıl bir gelecek öngördüğümüzün seçimini yapalım.

Afrika'da her gün 40 bin kişinin açlıktan ölmeye devam edeceği,

Her gün insanlık düşmanı suçların işlendiği ekonomik pazar kapma savaşların yaşandığı,

Irak'ta, Afganistan'da, Filistin'de, Yugoslavya'da, Latin Amerika ülkelerinde ve dünyanın diğer yüzlerce yerinde gerçekleştirilen katliamların artarak sürdüğü,

İnsanların bir dilim ekmek için bedenlerini satmak zorunda kaldıkları ya da birbirlerini öldürdükleri,

Sayıları 200'den az uluslararası şirketin dünyayı yönetmeye devam edeceği,

Kapitalist kar hırsı uğruna, dünyanın emperyalist talana terk edildiği...

Böylesi karanlık bir geleceği mi seçiyoruz?

Yoksa bizlerin daha iyisine layık olduğumuzu mu düşünüyoruz?

Kimsenin parası olmadığı için eğitim veya sağlık hizmeti alamadığı bir gelecek değil,

Herkesin eşit iş, eşit yemek, eşit sağlık ve insanca bir yaşam hakkının olduğu bir gelecek.

Yani insanca, eşit emek üretip, insanca eşit bir paylaşım yaparak,

Kar amacıyla değil daha iyi bir

gelecek için çalışarak,

Kimsenin sokakta yaşamadığı, kimsenin açlıktan ölmediği bir gelecek,

Bugün insanlık önünde böylesi önemli bir seçim duruyor.

İnsanlık için hangisini reva görüyoruz?!

Seçimimizi yapalım, ama şunu unutmadan, hiçbir şey uğruna mücadele verilmeden kazanılmaz.

Eğer insanlık için, yani kendiniz için layık gördüğünüz şey daha iyi bir gelecek ise, böylesi bir gelecek için mücadele vermeye hazır olmalıyız.

Ya da daha basiti var!

Birakin slogan atmaya ve verin iradenizi başkalarının eline!

Yoksa onların bizlere layık gördükleri, bugün ülkemizde ve dünyamızda yeteri kadar vahşet ve kan yaratmadı mı?

Karar sizin! Ne demiş bir düşünür?

"Önce beyinler ve yürekler korkunun cenderesinden kurtularak özgürleşmeli.

Özveriye ve bedel ödemeye hazır değilseniz, KİMSE size özgürlüğü VERMEZ.

Tırnakla sökülerek, kopararak ALINIR ancak ÖZGÜRLÜK."

ABD'nin Büyük Ortadoğu İnsiyatifi (BOİ):

Yeni Bir Emperyalist Tahakküm

ABD emperyalizmi 11 Eylül saldırısı ile şoka girdiğinde "Yeni Dünya Düzeni" siyasetini yeniden şekillendirmeye girişti. Bu girişimi başlatırken "şeytan eksenini" olarak Irak, İran ve Kuzey Kore'yi gösterdi.

İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana ABD emperyalistleri "komünizm tehlikesi"ne karşı ve emperyalist azami karlar elde etmek için bir sistem geliştirdi. ABD siyaseti ile uyum içinde çalışan tüm rejimlere tam destek ve bu rejimlerin yönettiği ülkelerde keyfi yönetim hakkı...

11 Eylül saldırısı ABD emperyalizmine karşı gerici İslamcılarının ne kadar örgütlü olduğunu gösterdi. Mali, askeri ve ideolojik olarak donanmış, birçok Arap ülkesinde güçlü örgütlenme ağları olan ve bu uğurda hayatlarını vermeye hazır ağların varlığı emperyalistlerin ham madde kaynaklarını ve azami karlarını sürekli tehdit altında tutar bir duruma soktu.

ABD emperyalistleri, bu gerici İslamcılarının kitle tabanının sürekli arttığını, hatta bu teşkilatların bulundukları birçok ülkelerde rejimler tarafından kollandığını ve bu örgütlere karşı bir operasyonu gerçekleştirmeye giriştiğinde bu rejimlerden gereken desteği bulamadığını gözlemledi.

ABD emperyalistleri 2002 yılında Arab İnsani Gelişmesi ile ilgili bir araştırma yaptırdı. Araştırma raporuna göre Arab toplumları sosyal çalkantılara gebe toplumlar olarak ortaya çıktı. Rapor Filistin-İsrail sorunu, Arab ülkelerinde gelir düzeyinin sürekli düşmesi ve ABD emperyalizminin Ortadoğu'da takındığı tavır bu toplumlarda ABD emperyalizmine karşı büyük düşmanlıkların geliştiğine işaret ediyor. Rapor ayrıca ABD emperyalistlerinin mevcut Arab rejimleri ile durumu idare edemeyeceklerini gösterdi.

Rapor bölgede siyasi ve ekonomik haklarından mahrum bırakılanların sayısı arttıkça, radikalizm, terör, uluslar arası suçlar ve yasal olmayan göç konularında artış gözlenecektir.

'Büyük Ortadoğu'daki durumu tanımlayan araştırma sonuçları özetle şunlardır:

22 ülkeden oluşan Arap devletlerinin toplam ekonomik girdisi İspanya'ninkinden daha azdır.

Yetişkin Arapların yüzde 40'ı -65 milyon kişi- okuma yazma bilmiyor ve bu sayının üçte ikisini kadınlar oluşturuyor.

2010 yılında 50 milyon, 2020 yılında da yaklaşık 100 milyon Arap genci iş hayatına atılacak. İş hayatına yeni atılacak olan bu gençlerin istihdamı için en az 6 milyon işe ihtiyaç var.

Bölgede işsizlik oranındaki dengeler mevcut haliyle devam ederse 2010 yılında 25 milyon kişi işsiz olacak.

Toplumsal sadece yüzde 1.6'sı internet kullanma imkanına sahip ki bu da -Büyük Sahra Çölü'nün güneyindeki Afrika ülkeleri dahil- dünyadaki tüm bölgeler içinde en düşük oranı teşkil etmektedir.

Arap ülkelerindeki kadınlar, parlamentodaki sandalyelerin sadece yüzde 3.5'ini işgal ediyorlar.

Yaşları ilerlemiş gençlerin yüzde 51'i başka ülkelere göç etmeyi istiyor. Göç etmek istedikleri yerlerin başında Avrupa ülkeleri geliyor.

Bu araştırma sonuçları, bölgenin yol ayrımında olduğunu yansıtıyor. Büyük Ortadoğu ülkeleri, layık oldukları iş ve eğitim standardından mahrum bırakılan ve siyasi haklarından yoksun kalan gençlere her yıl yenilerinin ekleyerek yoluna devam edebilir. Ancak bu durum bölgenin istikrarına ve emperyalistlerin ortak çıkarlarına doğrudan tehlike arz etmektedir.

ABD emperyalistleri kendilerine karşı gelişmekte olan İslamcı din düşmanlığına yeni bir metod geliştirmek zorunda kaldı. Bu yeni metotla Kuzey Afrika, Ortadoğu ve Kafkaslar'da AB, ABD ve Rus emperyalistlerinin çıkarlarının devamlılığı sağlanmalıydı. Mevcut rejimler Arab kamuoyu tarafında tecrit olunmuş ve ABD ile girilen her anlaşma kendi kamuoyu tarafından düşmanca anlaşmalar olarak nitelendi ve niteleniyor.

Aralık 2003 yılında Büyük Ortadoğu İnsiyatifi ile başlayan çalışmalar Arab toplumlarına özgürlük getirmeyi vaat etse de asıl amacının emperyalist tekellerin bu bölgelerde faaliyetlerini garanti altına almayı hedeflediği artık gün gibi ortaya çıktı.

ABD emperyalistleri Kuzey Afrika, Ortadoğu ve Kafkaslar'da kendine uygun ekonomik, siyasi ve kültürel şekillenmeler yaratmayı hedeflediğini açıkça ilan etti. Bu ülkelerde kadınların her türlü haklardan yoksun olduğunu çok iyi bilen ABD emperyalistleri, "kadınları özgürleştirme" amacını da güttüğünü açıkça ilan etti.

Tıpkı Kıbrıs'ta olduğu gibi, bu ülkelerde de şimdilik rejime tehdit oluşturmayan hatta rejim tarafından kabul gören sivil toplum örgütlerinin (NGO) Büyük Ortadoğu İnsiyatifi'ni ilerletecek projelerine finansman sağlamaya başladı bile...

Ekonomik alanda ABD emperyalizmine dost olacak işletmelerin finanse edilmesi için Ortadoğu Finans Şirketi oluşturuldu. İlk etapta ABD felsefesine uygun küçük ve orta düzeydeki işletmeler finanse edilmeye başlandı. Ancak bu işletmelerin kendi başlarına bırakılmaması için işletmelerin "dost" ülkelerle (Türkiye gibi) bağlarını güçlendirmesi şartı konuluyor.

Mevcut rejimlerden bağımsız Yerel

Adalet Forumu ve Yerel Okul Kampanyası örgütleri oluşturularak Arab rejimlere alternatif siyasi girişimler devreye sokuldu.

ABD'de uygulanan eğitim sistemine uyarlanan ve yine devletten ayrı okulların oluşturulması için "Okulların İşbirliği" teması çerçevesinde uzun vadede ABD emperyalizmine dost aydın tabakası yetiştirmeye girişildi.

Kadınların ekonomik yaşamda daha aktif rol almasını teşvik etmek ve emperyalist kültürün yayılması için kadınların oluşturacağı mikro-işletmeleri teşvik için "yardımlar" başlatıldı.

ABD emperyalistleri BOİ için bu güne kadar 330 milyon dolar harcadığını açıkladı. İlk etepta bu miktarları küçük olması bu girişimin bir aldatmaca olduğu imajını verebilir. Ancak emperyalistlerin Arab toplumları için bu uygulamaları 20-30 yıl boyunca uygulayacaklarını açıklamaları Kuzey Afrika, Ortadoğu ve Kafkaslar'da uzun süre kalma niyetinde olduklarını gösteriyor.

ABD emperyalistlerinin bu girişimi, 1995 yılında AB emperyalistlerinin Barcelona Süreci'nden iki noktada farklı duruyor. Birinci olarak AB emperyalistlerinin Barcelona Süreci sadece Kuzey Afrika ülkelerini kapsarken BOİ Kuzey Afrika, Ortadoğu ve Kafkasları kapsamaktadır. İkinci olarak, AB emperyalistleri Kuzey Afrika ülkelerinde Barcelona Süreci ile sosyal ve ekonomik alanlarda yön verirken bu ülkelerdeki rejimlere alternatif siyasi rejimleri kurmak için ciddi girişimler henüz başlatmadılar.

ABD emperyalistlerinin Büyük Ortadoğu İnsiyatifi bu ülkelerdeki rejimler tarafından soğuk karşılandı. Ne de olsa bu rejimler, varlıklarını mevcut sistem sayesinde korumakta ve BOİ ile emperyalist paylarının azalacağını çok iyi bilmektedirler.

Ürdün, Mısır ve Suudi Arabistan rejimlerinin, BOİ'nin Arab toplumunu Amerikalılaştıracağını söyleyerek, kendi kamuoyunu ABD'nin bu girişimine karşı durmaya çağırdığı rahatça görülüyor. Arab ülkelerindeki rejimlerin ABD'nin bu dayatmalarına karşı Amerikalılaştırılma ve Filistin sorununu gündeme çekmesi bu bölgedeki emperyalist çıkar pazarlıklarının hala daha devam ettiğini gösteriyor.

Bazı emperyalistler Büyük Ortadoğu İnsiyatifi'ni Helsinki Anlaşmasına benzettiler. 1970'lerde Sovyetler Birliği ile imzalanan Helsinki Anlaşması sayesinde ABD ve Avrupa emperyalistleri Sovyetler Birliğini ve Doğu Bloku ile işbirliği yaparken aynı zamanda bu Blok'u da zorladılar. Helsinki Anlaşması ile Doğu Bloku'nun nasıl zorladığını çok iyi bilen Suudi rejimi,

Şubat ayında BOİ konusunda açık tavrını şu şekilde sergiledi:

"Sovyetler Birliğinin sonucunu hepimiz biliyoruz. Sovyetler Birliği parçalandı, ekonomik yıkım yaşadı, insanları son 20 yılda dünyanın en mutsuz insanları durumunda kaldı. Eğer bu Arab ülkelerine çekici gösterilmeye çalışılıyorsa, Helsinki Anlaşmasında fazla çekicilik görmüyoruz". Prens Saud-Al-Faysal (19 Şubat 2004)

ABD emperyalistleri Arab rejimlerinden gelen bu muhalefete karşın çalışmalarını hızlandırdı. G-8 toplantısında BOİ konusunda her alanda anlaşmaya varılmasıyla da BOİ'nin hayata geçirilmesi için düğmeye basıldı. AB ve ABD emperyalistleri Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'nın yıkılması için nasıl görev dağılımı yaptıysa BOİ için de görev dağılımı yapmaya başladı. Ne de olsa Helsinki Anlaşması'ndan tecrübeleri vardı. Bu konuda İslam dinini kullanacak ve ABD'ye yakınlığı olacak bir ülke gerekiyordu.

Türkiye devletinin kurumları ve metotları sayesinde Balkan ve Kafkaslarda "başarılı" sonuçlar elde etmesi, gerek Türk gerekse ABD emperyalistlerinin gözünden kaçmadı.

G-8 toplantısında Türkiye, BOİ için kurulan Demokratik Yardım Diyaloğu'nun Yemen ve İtalya ile beraber eşbaşkanlığına getirildi. İslam Konferansı Örgütü'nün (İKÖ) İstanbul toplantısında da bu örgütün Genel Sekreterliğini devraldı.

Büyük Ortadoğu İnsiyatifi'nin hayata geçirilmesi için emperyalistler ekonomik ve siyasi ittifakları gerek G-8 toplantısında gerekse TC-ABD-İngiltere işbirliği görüşmeleri çerçevesinde ve İKÖ'de oluşturdular. Geriye bu projenin hayata geçirilmesi için ASKERİ güç gerekiyordu. İşte tam da bu anlamda NATO İstanbul Zirvesi BOİ için çok önemli bir dönüm noktasıdır.

NATO zirvesi BOİ'ye destek için karar alsa da AB ve ABD emperyalistleri arasında tam anlamı ile bir anlaşma sağlandığı söylenemez. Almanya ve Fransa'nın ABD emperyalistlerinin bu dayatmalarına NATO zirvesinde kısmen de olsa karşı durması BOİ'nin nasıl gelişeceği konusunda sinyaller veriyor.

Alman Dışişleri Bakanı Joschka Fischer ve Fransız Dışişleri Bakanı Dominique de Villepin'in BOİ ile ilgili tartışmalarda "ortaklık temelinde işbirliği" felsefesini ABD emperyalistlerinin "demokratikleşme ve kadın hakları"na karşı savunması AB ve ABD emperyalistlerinin kendi emperyalist tahakkümünü bu bölgede nasıl sağlamaya çalıştıklarını gösteriyor.

Kıbrıs'ta

SOSYALİST GERÇEK

Sahibi: Kıvılcım Ltd.

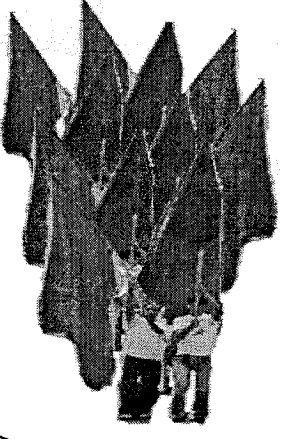
Adres: Şht. İbrahim Yusuf Sok. ATÖ Apt. No:5 K.Çiftlik/Lefkoşa
Tel: 0392 22 70 680 Fax: 0392 22 70 681

Baskı:Toplumcu Ltd.

Cengiz Han Sok. No:7 Köşklüçiftlik/Lefkoşa Tel: 22 74 872

web: www.st-cyprus.co.uk

e-mail: st-cypru@st-cyprus.co.uk

SOSYALİST GENÇLİK

Temmuz 2004, Yıl:1 Sayı:6 KSP GB Yayın Organı

GENÇLİK GELECEK

GENÇLİK GELECEKTİR

Yaşadığımız ülke pisliklerle, çirkefliliklerle, zincirlerle, kanla o denli örülmüş ki, insan zaman zaman nefes almakta dahi zorlanıyor. İnsanın insan olma onuruna sahip olmasını engelliyor bu sistem. Üretime, paylaşıma, insanlığa, kardeşliğe, insanca yaşama, özgür ve eşit bir geleceğe, düşünen, sorgulayan insanlara tahammülsüzlüğü, akıttığı kandan, hayatın her alanında tek tipleştirilmeye, hedefsizleştirmeye, yaşayan ölüler yığını haline getirmeye çalışmasından belli oluyor. Hayatın her alanında, insanı insan olmaktan çıkarmaya çalışan bu sistemin, gençlik üzerindeki çalışmalarının sadece eğitim sistemi başlığını, özde de liseli gençliği ve liseli gençliğin geleceğini ele alacak olursak, ortaya rezil kepaze bir eğitim sistemi çıkar. Bu, kapitalizmin her alanındaki çürümüşlüğüne ve çirpinişinin sadece bir örneğidir. Bunu kısa başlıklar halinde inceleyelim.

Tek tip elbise, tek tip insan!

Kanısadığımız bir gerçektir liselerde tek tip elbise... Peki ama neden öğrencilere tek tip elbise zorunluluğu getiriliyor ki? Bunun anlamı nedir? Bunun, öğrenciler üzerindeki etkisi nedir? Liselerde herkes aynı şekilde giyinmek zorundadır, herkes birbirinin aynısı gibi görünmek zorundadır. Yoksa giysilerden yoksul-zengin uçurumu çıkar ortaya, dikkat etmek lazım. Herkes tek tip olmak zorundadır. Aksi takdirde öğrenciler cezalara maruz kalır, azar ıstır, hatta bir zamanlar Bülent Ecevit Anadolu Lisesi müdüresi Sibel Karakaya'nın ve muavinlerinin yaptığı gibi öğrenciler 1 saat dışarıda bekletilir, teker teker üst arama ve kıyafet kontrolü yapılır, uymayanlar "dövülür". Bir cezaevini ne kadar da andırıyor değil mi? Maksat, vatana millete saygılı evlatlar yetiştirmek. Herkes aynı giyinmezse vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü elden giderir, belli mi olur? Öğrencilerin de belli bir aşamadan sonra gözleri birbirlerini bile görmez olur. Mesela okulun dışında, kendi okulundan bir arkadaşını yahut karşıdaki sınıftan birisini gören bir öğrenci, okulda gözü o kadar görmez olmuştur ki, algılama, dikkat etme, insanları inceleme, fark etme duygusu o kadar körelmiştir ki tek tip elbise yüzünden, gördüğü insanı tanımayabilir. Zar zor tanısa da, çok farklı, çok "tuhaf" gelir gözüne o kişi... Halbuki tuhaf olan, bilim yuvası diye tabir edilen bu okullardaki bilim dışılığıdır.

Paran yoksa, devlet okulunda bile okuyamazsın!

Birakalım kolejleri, özel liseleri, devletin kendi okulunda bile parası olmayan okuyamaz. Devlet okulları adı üstünde devletin okuludur, parasızdır, yani orada okumak için para vermeye gerek yoktur. Zaten eğitimin paralı olması da başlı başına büyük bir saçmalıklıdır. Bu "parasız" devlet okullarında, her yıl öğrencilerden, kıyafet parası, eşofman parası, top parası, kağıt parası, yıllık parası, mezun olanlar için keş parası, okul kitaplarının parası vs. diyerek milyarlarca lira para alınır. Bunca paranın alınması, düpedüz soygun değil midir? Onlara sorsanız, "okulun gelişimine, tamaratına harcanıyor"dur bu paralar, yahut "vatana, millete, devlete her yiğit Türk genci katkısını yapmak zorundadır". Ama parası olmayan yiğit Türk gençleri, eğitim alamayacaklardır. Parası olmayan Türk gençleri yiğit olmaktan çıkacaklardır. Başka milliyetlerden gençlerimiz eğitimi parayla dahi alamaz zaten. O zaman sormak gereklidir. Devlet okulları bile halk çocuklarına açık değil midir? Değildir! Son kaçış noktaları da, "devletimizin imkanları sınırlı, kendi geçimimizi kendimiz sağlamak zorundayız" yaklaşımıdır ki bu da fayda etmez. Devletin imkanları neden sınırlı? Birileri devlet tarafından gün be gün göbeklenirken, birileri bankaları batırırken devlet para buluyor, ama liselerdeki kıyafet, kağıt vb. ihtiyaçlara gelince, imkanları sınırlı oluyor ve bu paralar daha sonra karşılıklarını hiçbir zaman göremeyecekleri şekilde liseli gençlerimizden alınıyor. "Sus, cevap verme, tartışma, atarım sınıftan! Bilimsel eğitim veriyoruz burada!"

Ne kadar da bilimsel bir eğitim veriyorlar öyle değil mi?

Pozitif bilimleri bile karman çorman edecekler neredeyse. Örneğin biyoloji dersinde insanın evrimini incelerken bile bilimsel gerçekler inkar edilerek insanın evrimi yaratılışla bağdaştırılıyor, dünya tarihi sadece Osmanlı'dan ibaret oluyor, diğerleri de çarpıtılıyor, Kıbrıs tarihi çarpıtılıyor, kendi memleketimizin coğrafyası bilinmezken Türkiye'deki platolar ezberle bilinmek zorunda bırakılıyor, toplumsal gerçeklere ve aydınlığa ışık tutan şairler ve yazarlar kitaplardan ve derslerden def ediliyor ve bunun adı da bilimsel eğitim oluyor, liseler de bilim yuvaları oluyor. Üstelik zaman zaman öğrenci dersi bölüp anlamadığı konuyu öğretmenine soramıyor bile. Hele bir de çarpıtılan gerçeklere karşı durup gerçekleri tartışmaya ve anlatmaya başlıyorsa öğrenci, vay haline... Dersini ezberleyeceksin ve sınavını geçeceksin, bunun başka yolu yok! Yorum yapanlar, terörist ilan edilebiliyorlar. Bir de bu "bilimsel mi bilimsel" eğitime kışın, soğuk sınıfta titremek eklendi mi, bu bilimsel eğitim tadından yenmez oluyor.

Parasız, bilimsel, demokratik eğitim mi? O da ne?

Konseylerde aday grupların öğrencilere vaatleri, tam da burjuvazinin seçim tiyatrosuna benziyor. Öğrenciler birbirlerine "her hafta cılgınlar gibi eğlenebileceğiniz partiler düzenleyeceğiz, her teneffüste Rock, Hip-Hop müzikler çalacağız" vb. vaatlerde bulunuyorlar ve kazanıyorlar da seçimleri... Ama eninde sonunda yapabildikleri iş, okul idaresi tarafından sancak merasiminde görevli olmalarıyla sınırlı kalıyor. Vatana ve millete faydalı konsey evlatları... Vaatler dur durak bilmiyor ama, sorunlara ve sorun çözmeye yönelik ne öğrencilerin aklına, ne de aday grupların aklına bir şey gelmiyor. Bir aday grup da geçen sene Bülent Ecevit Anadolu Lisesi'nde olduğu gibi "parasız, bilimsel, demokratik eğitim" talebini ortaya koyduğunda ise idare tarafından büyük tedirginlik yaratıyor. Üstüne üstlük öğrenciler kendi sorunlarına o kadar duyarsızlaşmış, kendi benliklerinden, insanlıklarından o denli çıkartılmaya çalışılmışlar ki, kimileri "o da ne" diyebiliyor. Ama buna rağmen öğrencilerde küçük de olsa bir değişim gözlemlenebiliyor. Kimisinin gözleri parlıyor bunları duyunca... İşte böyle insanlar yetiştirilmeye çalışılıyor!

Ve ÖSS!

Bunca rezilliğin, yalanın, bilim dışılığın, insanı insanlıktan çıkarma çalışmalarının yapıldığı bu eğitim sisteminde, liseli gençlerimize son noktayı Öğrenci Seçme Sınavı koyuyor. 11-12 sene böylesi bir "eğitimden" geçen gençler, gelecekle 3 saatlik bir sınava bağlı tutularak, bir sınava sokuluyor. Öncesinde de tabi ki öğrenciler Arap atları gibi koşturulmaya çalışılıyor. Parası olanlar derhanelere gidip özel çalışmalar yapıyorlar (Ya parası olmayanlar?). Sosyal hayatları kalmıyor, psikolojik rahatsızlıklar boy gösteriyor, rahatsızlanıyorlar, intihar girişimleri yaşıyorlar. Gençler, üzerlerinde her daim bir baskı hissediyorlar. Kolay mı, gelecekleri 3 saatlik bir sınava bağlı! İnsan hayatı bu kadar basit bu sistemde. Bir insanın geleceği 3 saatle sınırlanabilir mi? İşte böylesi bir çürümüşlüğü, kokuşmuşluğun içinde bunlar yaşanabiliyor. Sınava giren gençler, atlattıkları badireleri ömürlerinin sonuna kadar unutuyorlar. Bununla da kalmıyor, gençler üzerinde senelerce süren bu baskı, bilim dışılık, tek tipleştirme, sorgulama, tartışma, üretme, paylaşma ve insanlık yasakları, onları sınavın sonunda "amaçsızlığa" sevk ediyor. Sınavın sonunda gençler ileride yeteneği doğrultusunda bir meslek dahi seçemiyor. Ne istediğini, ne yapacağını, ne olacağını bilmez bir duruma geliyorlar. Gençlerin gelecekte beklenenleri kalmıyor, zaten sistemin istediği de bu! Yaşayan ölümler halinde bir gençlik! Gençliğe bir gelecek vaat ediliyor!

Her şeye rağmen, sistemin istediği gibi olmayan, nitelikli gençlerimiz yetişiyor kurtuluş mücadelemizin içinde... Onlara bir gelecek vaat edilmese de, gençlik gelecektir, umuttur! Gençlik, geleceğini elleriyle kuracaktır! Gençlik, insanlığın kurtuluş mücadelesinde yerini almıştır, alacaktır!

KIVILCIM

20 Temmuz 1974...

Bu tarihi hepimiz hatırlıyoruz. Anma törenleri, saygı duruşları, bol bol vatan, millet, Sakarya nutukları... Ortaokul, lise zamanlarımız bunlarla geçmedi mi? Hatta üniversitede bile 20 Temmuzlar üzerimizde baskı aracı olarak kullanılmadı mı? Neden gerçekleşti 20 Temmuz? Anlatılanlara göre "Kıbrıs Türk"ünü kurtarmak" için... "Rum mezalimine son vermek" için... Sınavlarda böyle yanıtladık mı soruları? Tamamen bilimsel dayanaklardan yoksun, sırf birilerinin çıkarları zedelenmesin, sırf birileri deşifre olmasınlar diye 20 Temmuz'u bize böyle öğretmediler mi? Asıl nedeni neydi peki 20 Temmuz'un? 20 Temmuzlara neden olacak olayların yaratıcısı kimdi? "Durup dururken" Rumların Türklerin birbirini boğazlamasına neden olanlar kimlerdi? Gençliğimiz artık bu soruların yanıtlarını çok iyi biliyor. 20 Temmuz'un TC'nin adanın kuzeyini işgal ettiği tarihi olduğunu çok iyi biliyoruz. "Bozulan anayasal düzenin yeniden 'tesis'i'nden sorumlu olan 'garantörler'in" o bozulan düzeni bırakın yeniden tesis etmeyi, tamamen ortadan kaldırdıklarını, bizlere söz, yaşam, demokrasi bırakmadıklarını, işgal rejiminin ne tür bir şey olduğunu çok iyi biliyoruz. Kıbrıslı Türk ve Rumların birbirini "tavuk meselesinden" ya da "kız yüzünden" boğazlamadığını, bizzat emperyalizmin böl ve yönet oyunlarının neticesinde tüm bu sins planların gerçekleştirildiğini çok iyi biliyoruz. Bugün beklemekteyiz ki, başbakan İngitere'lerden icazet alsın, Kıbrıs Türkü'nün önünü açsın... Bugün beklemekteyiz ki, AB paketlerini yollasın, ABD yardımlarını sunsun, Kıbrıs Türkü'nün önü açılsın... Açık açık dillendirilmese de, Türkiye'nin AB'ye girişini bekleme yoluna girdik giriyoruz... Açık açık dillendirilmese de ve net olmasa da AB'nin taksimi kalıcılığına yolunu seçtiğini görür gibi oluyoruz... 20 Temmuz'un önemini düşünmek durumunda mıyız? Vatan millet nutuklarının içi boş olduğunu kanıtlamak durumunda mıyız? 20 Temmuz'un Kıbrıslı Türk kardeşleri için tüm dünyayı karşısına alan yiğit TC'nin eseri olduğuna mı inanıyoruz, yoksa yukarıda saydığımız bazı belli noktaları dikkate alarak planlı bir oyunun parçası olduğuna mı kanaat getiriyoruz? Bizlere kan, vahşet, ölüm, acı ve sömürden başka bir şey getirmeyen emperyalizmin bu sefer bizlere gerçek anlamda bir barış getireceğini mi düşünüyoruz? Yoksa, herhangi bir barış savaşa tercih ederek, emperyalistler arası bir uzlaşma metni olan Annan Planı'nı yine de elde etmek zorunluluğunu farkedebiliyor muyuz? Yeni 20 Temmuzların, savaşların, katliamların, bizlerin dövüştürülüp başkalarının sırça köşklerinden ellerini ovuşturup bizleri izlemesine nasıl son vereceğiz? Emperyalizmle kolkola girerek mi? Emperyalizmi incitmeyerek mi? Yoksa bağımsız, birleşik bir Kıbrıs için çalışarak mı? Hangisi? Ya emperyalizmle birlikte bir Kıbrıs ve yeni 20 temmuz tehlikeleri, Ya da Anti-Emperyalist bir Kıbrıs ve Ada'mızda mutluluk türkülleri... Karar sizin...

E-mail: kspgb@yahoo.com

Soru

20 Temmuz 1974, Kıbrıs'ın Türk askeri tarafından işgali mi, yoksa Kıbrıs'ın Türk askeri tarafından "kurtuluşu" mu Sn. Başbakan?

Polemik

Türkiye'de demokrasi olsaydı, Eğitim-Sen, birçok sendika ve dernek sudan sebeplerle kapatılmazdı...

Üniversite Günlüğü

- Üniversiteler bu sene de yeni "amaçsız" kayıtlara sahne olacak. Gençleri, yarattıkları amaçsızlıkla batağın içine sürüklemeye çalışıyorlar!

SİNİR KÜPÜ

1) Amerika yeni yardım paketi yolluyormuş. AB de öyle. Ahali de havaya uçuyor para geliyor diye. Be arkadaşlar, para gelecek de bize mi gelecek? Bizi ezenlerin cebine girecek!!! Onlar o paralarla işler kuracaklar, yeni yeni Boyacılar olacaklar. Bize mi düştü derdi?

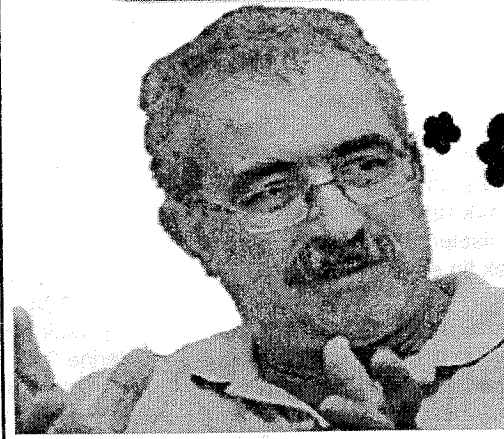
2) Olimpiyat ateşi Kuzey'e geçmedi. Geçse ne, geçmese ne olacak? Yıllardır ateşi bir taraflarımıza tutuyorlar, yana yana bir hal olduk belasını versin!!!

3) Yunanistan sporda başarı kazanınca Güney, Türkiye başarılı olunca Kuzey başlıyor sevinçten sekmeye.. bize ne Türkiye'nin de Yunanistan'ın da başarısından? Biz önce adam olup adayı birleştirebildik, kendi takımımızı yarattık mı ki elaleme seviniyoruz!!! Canımı sıkmayın benim bu sıcaklarda, elimde kalırsınız!!!

4) Bir söz vardır; "Dünyanın tüm işçileri birleşiniz, zincirlerinizden başka kaybedecek birşeyiniz yok, kazanacağınız koskoca bir dünya var" Bizim Başvekil Talat bunu değiştirdi; "Dünyanın tüm uçakları Ercan'a geliniz. Kaybedecek bir şeyiniz yok, kazanacağınız ucuza Benson ve Goldleaf'ler var. Çaylar şirketten" Talat otobüs muavini mi olsa ne!!!

Fotokomik:

BAKIN OĞLUM, BU İŞ ÖYLE GOLAY DEĞİL YA ASLINDA! BİLECEN SİNİP, BEKLEMESİNİ! SONUNDA GELİP VURU ÜSDÜNE PIYANGO! BAK BANA BEKLEDİM VE SONUNDA DÜŞDÜLER ELİME. HAH DESEM DÜŞECEK HÖKÜMET!

KEDI OLALI BİR FARE DUTDUK VALLAHI SONUNDA ...

Yoldaş

Evrin E.

ERKEN SECİME DOĞRU!

Kıbrıs'ta son günlerde CTP-DP-BDH görüşmeleri sonuç getirmediği için erken seçime gidilmesi ihtimali mümkün.

Akıncı'nın ille de Dışişleri Bakanlığı'nı istemesi, CTP'nin de "DP ile olmazsa olmaz" demesi bu durumu yarattı deniliyor.

Şimdi, buradan, bu CTP, DP ve BDH yetkililerine soruyorum; hedefiniz ortak bir vatan mücadelesi mi yoksa statükonun devamını sağlamak mı? Ya da bakanlık kavgası yapıp mevki sahibi olmak mı?

Bence sorun ne yapmak istediğinizi bilmemenizden kaynaklanıyor.

or. Çünkü oraya seçilme amacınızı hatırlamak istemiyorsunuz herhalde. Oraya seçilirken barışı sağlamak sözleri vermiştiniz. Bu yüzden bir an önce barış için çaba gösterin. Anavatancı değil barışçı olun, ya da yapamıyorsanız hepiniz istifa edin. Çünkü size oy verenler barışa oy verdikleri düşüncesindeydiler. Ve barışı bekliyorlar. Bu yüzden Kıbrıs Türk halkının barış istencine cevap verin.

Bir de son zamanlarda artan çamur atma olayları var. Kim bunlar? CTP ileri gelenleri sağa sola çamur, iftira atmaya başladılar deniyor. Bu olaylar kime hizmettir? Yoksa emir yine yüksek yerden mi geldi? Bu

olaylarla barışa değil kaosa varılır. Böyle yaparak kendi hatanızı örtmeye mi çalışıyorsunuz. Burada size söylenecek tek söz "gendi gözündeki merteği görmeyen başkasının gözünde çöp arar" sözüdür. Bu söz sizin şimdiki durumunuzu anlatıyor. Bu yüzden size çağırı yapıyorum. Barışa gidilen yola taş koymayın ve koyanları da önleyin. yoksa sonumuz hiç iyi olacağına benzemiyor. Bu yüzden barış için mümkün olan her şeyi yapalım. Ona buna çamur atmaya bırakın ve kendi işinize bakın.

Barışa anti-emperyalist birleşik cephe ile gidilebileceğini unutmayın. Bu cephe için, bu cephenin kurulması için çaba harcayın. Çünkü hiç

bir emperyalist barış kalıcı değildir. Sonunda yine kan döker. Gerçek kalıcı barışa anti-emperyalist birleşik cephe ile hareket edersek ulaşırız. Emperyalistlerin sağlayacağı "barış" yolunda ilerlersek elimizdeki barış olasılığını da yok etmiş oluruz. Emperyalistlerin, ülkemizi savaş üssü olarak kullanmasının yolunu açarız. Bu yüzden kalıcı bir barışa anti-emperyalist birleşik Kıbrıs'a anti-emperyalist bir örgüt çatısı altında ulaşılabilir.

Yaşasın anti-emperyalist Birleşik Kıbrıs

Yaşasın Anti-Emperyalist Birleşik Cephe!

Politik Ekonomi Ders Notları

Ders No: 12

TEKEL ÖNCESİ KAPİTALİZM I

1- Kapitalizmin oluşmasının çıkış noktası, zanaatkarların ve köylülerin basit meta üretimidir. Basit meta üretimi, kapitalist üretimden meta üreticisinin kişisel emeğine dayanmasıyla ayrılır. Bununla birlikte, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete dayandığından, temeli itibarıyla kapitalist üretimle aynı tiptedir. Yalnızca emeğin ürünlerinin değil, aynı zamanda işgücünün de meta haline geldiği kapitalizmde, meta üretimi egemen, genel karaktere bürünür.

2- Meta, değişim için üretilmiş bir üründür. O, bir yandan kullanım değeri, diğer yandan değerdir. Metayı yaratan emek, ikili karaktere sahiptir. Somut emek, belirli biçimde harcanmış emektir; metanın kullanım

değerini yaratır. Soyut emek, genel insan işgücünün harcanmasıdır; metanın değerini yaratır.

3- Basit meta üretiminin çelişkisi, meta üreticisinin doğrudan kendi özel emeği olan emeğinin, aynı zamanda toplumsal karakter taşımasında yatar. Değer, meta üreticilerinin metada cisimleşen toplumsal emeğidir. Değer, yalnızca meta iktisadına özgü olan tarihsel bir kategoridir. Metanın değer büyüklüğü, üretimi için gerekli olan toplumsal olarak gerekli emek miktarı tarafından belirlenir.

Kaynak: SSCB Ekonomi Enstitüsü Bilimler Akademisi, POLİTİK EKONOMİ Ders Kitabı Cilt: I.

KÜNYE: Sosyalist Gençlik, Kıbrıs Sosyalist Partisi Gençlik Birimi Yayın Organıdır. Para ile Satılmaz.